

Kính vạn hoa - Tập 47 - Ngủ quên trên đồi

Contents

Kính vạn hoa - Tập 47 - Ngủ quên trên đồi	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	5
3. Chương 03	9
4. Chương 04	12
5. Chương 05	18
6. Chương 06	22
7. Chương 07	25
8. Chương 08	31
9. Chương 09	35
10. Chương 10	43

Kính vạn hoa - Tập 47 - Ngủ quên trên đồi

Giới thiệu

Sau khi giúp đỡ Thời và nhỏ Gái, Quý ròm còn nhận gia sư cho nhỏ Hường - em của Hiện. Quý ròm rất mến nhỏ Hường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-47-ngu-quen-tren-doi>

1. Chương 01

Chương 1.

Lúc này là buổi sáng.

Buổi sáng ở thôn quê thật là êm đềm, yên tĩnh.

Hôm nay Quý ròm mới thực sự thanh thoi để thả tâm trí của mình vào khung cảnh chung quanh. Nó ngồi trên lưng bò với thằng Lượm, lắng tai nghe tiếng chim hót riu rít trên ngọn cây, tiếng người gọi nhau í ới trên cánh đồng, tiếng bánh xe bò kéo kẹt nghiêng trên con lộ đất và tiếng trò chuyện râm ran của những phụ nữ xách giỏ, cắp thúng kéo nhau lên chợ Ngã Ba. Nhìn ai không cắp thúng mà đội thúng trên đầu hoặc gánh kiu kịt trên vai, Quý ròm nghĩ ngay là họ đang đến xay thóc nhà ông Sáu Cảnh. Quý ròm thốt rừng mình khi nhớ lại ngày đứng máy xui xẻo của mình. Nhưng nó chợt mỉm cười khi hình ảnh thằng Thời và nhỏ Gái hiện ra trong đầu. Ồ, hai đứa nhỏ đó dễ thương ghê!

Tiểu Long và Tắc Kè Bông lách thếch đi bộ sau đuôi bò. Bữa nay, Quý ròm quyết định đi theo thằng Lượm xuống đồi Cát Cỏ thăm thằng Đế Lửa và đám trẻ con xóm Dưới. Từ hôm về quê đến nay, Tiểu Long đã xuống chơi với tụi thằng Đế Lửa vài lần nhưng Quý ròm thì chưa bao giờ. Nó bận đi làm cho anh em thằng Thời.

Thấy nguyên một đám rẽ xuống cánh đồng cỏ dưới chân đồi, đám trẻ chăn bò ba chân bốn cẳng mừng rỡ chạy ủa lại.

Dế Lửa dẫn đầu, miệng cười toe toét tới mang tai:

- Bữa nay mày trừ tà xong rồi hả Quý ròm?
- Ồ, mới xong tối hôm qua! – Quý ròm nhảy xuống khỏi lưng bò – Mệt muốn chết!
- Thế con ma treo cổ đó dữ lắm à? Tao nghe thằng Tiểu Long nói thế.

Nghe tới chuyện ma quỷ, bọn trẻ xúm đen xúm đỏ đứa nào đứa nấy mắt tròn mắt dẹt, miệng há hốc.

- Ôi, dữ khỏi chê luôn! – Thằng Lượm khoái chí vọt miệng – Ma treo cổ mà lại!

Thằng Chút, em thằng Dế Lửa, người nhỏ xíu nhưng cũng cố chen huých chui vô trong cho bằng được, chỉ để hỏi hớp hỏi một câu:

- Thế con ma đó có ghê gớm bằng bọn ma đốt đèn bày tiệc trên đồi Cắt Cỏ dạo nọ không hả anh Quý?
- Ghê hơn nhiều! – Quý ròm rùn vai – Con ma này chỉ cần thò tay ra bóp một cái là bọn ma trên đồi Cắt Cỏ vãi hết ra quần ngay.
- Ma mà cũng vãi ra quần hả anh? – Thằng Chút ngẩn mặt.
- Khi sợ thì ma quỷ gì cũng vãi tuốt! – Quý ròm hóp bụng đáp đại rồi vội vàng lảng sang chuyện khác – Lúc này mày thế nào rồi Dế Lửa?
- Thế nào là thế nào?
- Mày vẫn vui vẻ chứ hả?
- Chả vui tí ti ông cụ nào! – Dế Lửa sầm mặt, giận dữ – Mày về đây cả tháng trời mà không thèm xuống thăm tao lần nào. Chỉ có mỗi thằng Tiểu Long.

Quý ròm cười giả lả:

- Thì tao đang xuống thăm mày đây nè.
- Nhưng mày sắp về lại thành phố rồi – Dế Lửa nói giọng buồn buồn.

Thằng Lượm láu táu:

- Chưa đâu, anh Quý còn đang dạy học.
- Dạy học? – Dế Lửa ngơ ngác – Anh Quý mày dạy ai thế?
- Anh Quý đang dạy học cho anh em thằng Thời ở làng bên cạnh.

Lượm ưỡn ngực:

- Anh Quý tao dạy hay lắm nhé. Hay đến mức lúc đầu anh Quý tao toàn bị thằng Thời sai vặt...

Tiểu Long đằng hắng một tiếng to như sấm để cắt đứt cơn bốc đồng không đúng lúc của thằng nhóc. May mà Dế Lửa không để ý gì đến câu nói của Lượm. Những đứa trẻ khác cũng tản đi khi thấy Quý ròm không mặn mà gì đến câu chuyện con ma treo cổ.

Dế Lửa nhìn Quý ròm, thắc mắc:

- Hôm qua mày mới trừ tà ma xong, thế mày dạy học vào lúc nào?
- À, anh Quý tao vừa trừ tà vừa dạy học – Lượm lại cướp lời ông anh – Dạy ngay trong căn nhà ma luôn.
- Dạy ngay trong căn nhà ma? – Dế Lửa nhú mày – Tao chẳng hiểu.
- Thế này này – Quý ròm gãi cằm, “e hèm” một tiếng – Đại khái trong căn nhà đó có hai anh em. Hằng ngày tao tới đó cốt là để trừ tà ma. Con ma này dữ dằn lắm, nhưng được cái nết tốt là nó... đánh không lại tao. Khi đánh thua, nó co giò bỏ chạy thì tao kèm cho hai anh em kia học. Khi con ma quay lại gây sự thì

tao đứng dậy đánh. Nó chạy thì tao lại ngồi xuống dạy. Mỗi ngày tao phải đứng lên ngồi xuống mấy chục lần vậy đó.

Quý ròm ba hoa một lèo rồi quay sang Lượm, trừng mắt:

- Đủ rồi nghe, Lượm!

Tắc Kè Bông đá vô chân thằng nhóc, găm gừ:

- Tao cũng mệt cho mày quá rồi đó, Lượm!

Dế Lửa không biết Quý ròm và Tắc Kè Bông rầy thằng Lượm chuyện gì, miệng cứ tẩm tặc:

- Mày hay thật đấy. Thế mà vẫn dạy học được.

Thằng Lượm lại ngửa miệng:

- Không những dạy được mà dạy giỏi cực kỳ luôn. Anh dạy giỏi đến mức nhỏ em bây giờ học bằng thằng anh luôn đó!

Rõ ràng thằng Thời học ẹ đến mức ở lại lớp, tức là thằng anh tụt xuống bằng con em, nhưng thằng Lượm cố tình nói ngược lại để khoe tài Quý ròm.

Lần này thì Quý ròm lần Tắc Kè Bông đánh lắc đầu trước tạt bép xép của thằng nhóc. Lượm vừa vọt miệng vừa lúi tuốt ra xa. Nó chỉ làm bộ làm tịch thế thôi chứ trông mặt thì biết nó chẳng sợ Quý ròm với Tắc Kè Bông tẹo nào.

Xui cho Lượm, lúi đầu không lúi, nó lại lúi về phía Tiểu Long. Cho nên đang tí tởn, Lượm bỗng nghe một tiếng “cốp”. Hình như tiếng “cốp” phát ra ngay trên đầu nó, vì nó nghe đỉnh đầu đột nhiên đau điếng.

Lượm kêu “oái” một tiếng, hấp tấp đưa tay xoa đầu và nhăn nhó ngoái lại. Ánh mắt nó chạm ngay bộ mặt đắc ý của Tiểu Long ở phía sau:

- Sao anh cốc đầu em?

- “Sao, sao” cái gì! – Tiểu Long găm gừ - Cái miệng mày cứ xoen xoét thế kia, tao phải gõ cho nó đóng lại chú!

Cái tin Quý ròm vừa đánh nhau với ma vừa dạy học bay nhanh như mọc cánh.

Bọn trẻ ở bãi chần thả mỗi lần gặp Lượm đều trầm trồ:

- Anh Quý mày trừ tà ma hay ghê!

Lượm cười tít mắt:

- Anh tao là pháp sư tài giỏi nhất nước!

- Anh mày dạy học cũng siêu thiệt!

Lượm lại phồng mũi:

- Anh tao là thầy giáo dạy giỏi nhất nước!

- Anh mày còn đang đi học kia mà?

- Ờ, tao nói là thầy... thầy dạy kèm ấy.

Tên tuổi Quý ròm lừng lẫy đến mức một hôm thằng Hiện đến gần nó, quàng vai thủ thỉ:

- Quý này.

Về thân thiện của thằng này khiến Quý ròm không khỏi ngạc nhiên. Thằng Hiện là cánh tay mặt của thủ lĩnh xóm Dưới Dế Lửa. Hồi bọn trẻ xóm dưới và xóm trên còn thù nghịch, Hiện luôn sát cánh bên cạnh Dế Lửa trong những trận quyết đấu với Tắc Kè Bông, thủ lĩnh xóm Trên. Chính trong một cuộc *****ng độ như vậy, nó đã bị Tiểu Long tung “phi cước” đá văng nón mà không hay.

Trước đây, những lần xuống chơi đồi Cát Cỏ, Quý ròm cũng thỉnh thoảng trò chuyện với Hiện, nhưng không thân đến mức quàng vai bá cổ. Nhưng lúc này thì cổ Quý ròm đang bị thằng Hiện kẹp cứng.

- Gì hở mày? – Quý ròm lúng búng hỏi.

- Bây giờ mày rảnh không vậy?

- Có chuyện gì không?

- Ghé nhà tao chơi.

Sợ rủ như vậy đường đột quá, Hiện nói thêm:

- Ồi nhà tao mới chín, tao đãi mày ăn ổi.

- Ổi hở? – Quý ròm nuốt nước bọt - Ổi gì vậy?

- Ổi xá lị đằng hoàng - Hiện quảng cáo - Ổi này ngon lắm, chỉ có khách quý tao mới đãi thôi đấy.

- Tao là khách quý à?

- Ờ.

- Thế còn mấy đứa kia thì sao ?

- Mấy đứa nào ?

- Tiểu Long, Tắc Kè Bông và thằng Lượm.

- Tắc Kè Bông và thằng Lượm ở làng này, ngày nào tao chả gặp. Tao chỉ đãi mày và thằng Tiểu Long thôi.

Đường đến nhà thằng Hiện quanh quanh co co, Quý ròm và Tiểu Long đi rã cả chân. So với nhà Dế Lửa, nhà thằng Hiện nằm gần xóm Trên hơn nhưng phải lượn qua một con ngõ sâu ơ là sâu, băng qua một ruộng khoai, một bãi đất cày đi bống cả chân. Mãi mới thấy một căn nhà gạch cũ nằm buồn tênh sau dãy rào nở đầy hoa huỳnh anh.

- Nhà tao đấy.

Hàng rào nhà thằng Hiện khiến Quý ròm và Tiểu Long bất giác nhớ đến căn nhà của Tỉ Tỉ Muội Muội ở xóm trên. Hàng rào nhà Tỉ Tỉ Muội Muội cũng nở vàng hoa huỳnh anh. Chính loài hoa này đã giúp tụi nó làm quen với hai con nhỏ nghịch như quỷ sứ đó vào mùa hè năm ngoái.

- Tụi mày vào nhà chơi đi.

Thằng Hiện đẩy mạnh cánh cổng gỗ đã mở toang, niềm nở mời.

- Ba tao đi làm cho lò đường, một tuần mới về nhà một lần. Ở nhà chỉ có mẹ tao và em gái tao.

Nhà thằng Hiện cũ kỹ nhưng sạch sẽ, ngăn nắp. Vườn nó trồng đủ thứ cây, có cả bơ, chôm chôm và điều. Nó dẫn Tiểu Long và Quý ròm ra sau vườn, chỉ tay vào những cây ổi thấp lè tè trồng thành một hàng, trên cành lủng lẳng những trái chín đã được bọc lại bằng bao nilông, hãnh diện khoe :

- Ổi này chính tay tao trồng đó, ở làng này không nhà nào có thứ ổi này đâu.

Trông cái cách thằng Hiện bọc những trái ổi chín, Quý ròm biết chủ nhân rất quý những trái ổi này. Vậy mà Hiện đã mời nó và Tiểu Long về tận nhà để hái xuống chiêu đãi, cử chỉ đó làm thằng ròm xúc động quá.

- Tụi mày ngồi chơi đi, để tao hái ổi vô ăn - Hiện dẫn hai đứa bạn vào nhà, vui vẻ nói.

- Mẹ mày đâu ? – Quý ròm nháp nhồm - Để tụi tao chào mẹ mày.

- Mẹ tao đang làm cỏ sau vườn. Lát mẹ tao vô tụi mày chào cũng được

- Thế còn em mày ?

- Em gái tao đi lượm củi. Gần trưa nó mới về.

Ổi xá lị ngon ơ là ngon. Lại to nữa. Thằng Hiện hái vào ba trái bự chẳng , xắt thành miếng để trong chiếc mâm cũng bự chẳng, thế mà Quý ròm và Tiểu Long làm loáng một cái đã hết.

Thằng Hiện không ăn, nghe hai bạn giục quá, nó chỉ nhón một miếng nhai nhóp nhép, nói:

- Tụi mày ăn đi. Ổi nhà tao, tao ăn hoài phát ngán rồi!

Quý ròm và Tiểu Long ních ba trái ổi đã căng bụng, uống thêm một ca nước chè nữa, đứa nào đứa nấy thở không ra hơi.

Tiểu Long vỗ bụng đứng lên:

- Cám ơn mày, tụi tao về nhé.

- Tụi mày ngồi chơi chút đi. Đợi mẹ tao vô hăng về.

Mẹ thằng Hiện là một phụ nữ đẹp và phúc hậu, chẳng giống chút gì với thằng con. Nói như vậy không phải là thằng Hiện không phúc hậu, nhưng nó là một thằng nhóc xấu trai. Mẹ nó đẹp như tiên, mắt bà to và buồn, khuôn mặt rạm nắng nhưng trông rất thanh tú và cân đối trong khi thằng Hiện cầm lẹm, mũi lại hếch.

Nhưng khi Quý ròm và Tiểu Long chào mẹ nó rồi, thằng Hiện vẫn không cho hai đứa cáo từ. Nó nói như năn nỉ:

- Tụi mày ngồi chơi chút đi. Đợi em tao về rồi tụi mày hăng về.

2. Chương 02

Chương 2.

Hoá ra mẹ thằng Hiện là mẹ ghẻ. Khác với thằng Lượm, Hiện không kêu vợ sau của ba nó bằng dì. Nó vẫn kêu bằng mẹ. Mẹ ruột của nó thì đã qua đời từ lúc nó còn bé tí. Dì ghẻ nó trước đây đã có chồng con, sống ở miệt ngoài. Chồng của dì theo người ta đi đào vàng trên núi bị sập hầm mà chết. Suốt nhiều năm hai mẹ con đùm bọc lẫn nhau, cày cuốc sống qua ngày. Cho tới trận bão năm ngoái, mùa màng thất bát, hai mẹ con nó đành bỏ xứ dạt dứ ra đi. Trôi dạt thế nào mà gặp ba thằng Hiện.

Lúc mẹ nó trở ra sau vườn, Hiện kể cho hai đứa bạn nó biết như vậy. Quý ròm định hỏi: “Thế ra mày mới có mẹ từ năm ngoái?” nhưng chợt thấy hỏi thế bất lịch sự quá, nó nín thinh, tính đổi sang câu khác. Nhưng ngay cả câu tiếp theo “Hèn gì mày và mẹ mày trông chẳng giống nhau chút nào!” đã trôi ra tới cửa miệng rồi, Quý ròm cũng lật đật nuốt trở vô. Nó sợ nói như vậy, thằng Hiện sẽ nghĩ là nó chê thằng này xấu xí. Mà nó thì không muốn làm thằng Hiện buồn.

Quý ròm và Tiểu Long ngồi thêm một lát thì em gái thằng Hiện về tới. Con nhỏ quảy bao củi khô trên lưng, mặt mày đỏ ửng đỏ ửng, tóc dính bết vào hai bên thái dương. Thấy có người lạ trong nhà, nó vội vàng lẩn tuốt ra phía sau.

- Em gái tao đó. Nó tên Hường. Nó tội nghiệp lắm.

Tuy chỉ nhắc thấy nhỏ Hường đi thoáng qua trước sân, Quý ròm đã biết ngay nó là con riêng của mẹ kế thằng Hiện. Vì tuy lam lũ nhưng trông nó rất xinh. Mũi nó không hếch, và cằm nó không lẹm. Quý ròm chỉ không biết thằng Hiện bảo nó “tội lắm” là có nghĩa gì.

Như để giải đáp thắc mắc trong đầu Quý ròm, Hiện rầu rầu nói:

- Hết hè này, em gái tao tình xin vô học lớp bảy.

Tiểu Long tròn mắt:

- Em gái mày lớn tồng ngồng rồi mà học lớp bảy?

- Ờ, nó bằng tuổi với tụi mày đấy. Nhưng đang học lớp bảy, nó nghỉ ngang. Nó nghỉ học mấy năm nay rồi.

Tiểu Long không hỏi nữa. Cũng như Quý ròm, nó bùi ngùi hình dung ra hoàn cảnh khó khăn của hai mẹ con nhỏ Hường. Ở, gia đình nó như thế, nó đâu có điều kiện đi học như những đứa trẻ bình thường khác. Hiếm có đứa con gái thôn quê nào mặt mày sáng sủa, xinh xắn như nó, vậy mà nhỏ Hường không được ôm cặp tới trường như chúng bạn. Suốt ngày nhỏ Hường phải lang thang trên đồi nhặt củi khô. Tội nó ghê!

Bên tai tụi nó, giọng thằng Hiện vẫn buồn thiu:

- Em gái tao thèm đi học lại lắm. Học bạ cũ vẫn còn nhưng chắc nó phải học bổ túc.

Quý ròm ngược nhìn thằng Hiện, thấy mặt bạn dàu dàu. Lại thêm một đứa anh thương em nữa! Quý ròm xốn xang nủn bụng, tự nhiên nhớ tới thằng Thời và nhỏ Gái. Nhưng nhỏ Hường đâu phải là em ruột thằng Hiện. Và cũng chỉ mới trở thành em thằng Hiện một năm nay thôi. Thế mà Hiện vẫn thương. Y như mình thương nhỏ Diệp.

Quý ròm nghĩ lan man một hồi, bất giác nghe cay cay nơi sống mũi. Nó ngó lơ chỗ khác để thằng Hiện không nhìn thấy vẻ mặt khác lạ của nó, chép miệng hỏi:

- Thế mày định nhờ tao giúp gì à?

Thực ra, ngay từ khi được thằng Hiện rủ về nhà, rồi hái ổi dãi dăng như thượng khách, Quý ròm đã nghi nghi. Lúc thằng Hiện tìm đủ mọi cách giữ chân nó và Tiểu Long, Quý ròm từ nghi nghi chuyển qua ngờ. Đến khi thằng Hiện tỉ tê tâm sự về mơ ước của em gái nó thì Quý ròm đã hiểu ra thằng Hiện muốn gì.

Hiện đỏ mặt trước câu hỏi huych toẹt của Quý ròm. Nó bối rối xoay xoay chiếc mâm trước mặt, ngượng ngập:

- Đúng ra thì tao chẳng định gì hết. Tụi mày xuống đây chơi là tao vui rồi. Nhưng nhỏ Hường bỏ học lâu quá, nó quên bết hết bài vở.

- Thế sao mày không chỉ cho em mày học? - Tiểu Long khụt khịt mũi - Nghe nói năm ngoái mày học lớp tám cơ mà.

- Tao học lớp tám nhưng tao học dốt nhất lớp - Rồi sợ tụi Quý ròm không tin, Hiện liếm môi, hùng hổ - Tao không nói dóc đâu. Tụi mày hỏi thằng Đế Lửa thì biết. Ở xóm này không ai học dốt bằng tao.

Thấy thằng Hiện như có vẻ muốn giơ tay lên chuẩn bị thề, Quý ròm lật đật:

- Được rồi. Tụi tao tin mày mà.

Thấy Quý ròm tin mình học dốt, mặt thằng Hiện rạng rỡ cứ như thể Quý ròm tin nó là học sinh xuất sắc nhất trường. Nó sung sướng nói:

- Vì vậy mà tao chẳng bày vẽ gì cho em tao được.

- Tao hiểu rồi - Quý ròm cảm động nói - Do đó mày muốn nhờ tao giúp cho em mày ôn lại chương trình lớp bảy...

- Đúng rồi - Hiện hớn hở, mắt nó bừng lên như cùng lúc phản chiếu hàng trăm tia nắng mặt trời - Mày thông minh ghê!

Quý ròm nhìn sững thằng Hiện. Nhưng chỉ nhìn một chốc thôi. Quý ròm bắt gặp lòng mình đang rung rung nên ánh mắt nó vội vã chuyển ra ngoài sân trước, nơi những cành huỳnh mai đang vàng rực trong nắng trưa. Trong mắt Quý ròm lúc này, thằng Hiện không còn xấu xí nữa. Cầm nó vẫn lẹm, mũi nó vẫn hếch, nhưng tâm hồn nó thật đẹp đẽ. Nó sẵn sàng khen người khác thông minh. Cũng như nó sẵn sàng nhận mình dốt nát. Chỉ để Quý ròm xiêu lòng mà nhận lời kèm học cho em gái nó. Nó tốt ghê!

~oOo~

Từ hôm đó, Quý ròm chỉ lên nhà thằng Thời vào buổi sáng. Trưa, nó về nhà ăn cơm qua loa rồi lật đật đi xuống nhà thằng Hiện.

Nhà thằng Hiện xa ơi là xa, nhưng đi vài lần, Quý ròm bớt ngán. Con ngõ tre râm mát và sâu hun hút bây giờ đã trở nên quen thuộc với nó lắm rồi. Cả ruộng khoai nở bông tím tím, ngậm vào thấy ngọt ngọt, say say, cả bãi đất cày đi giữa trưa phồng rộp cả chân, đối với Quý ròm đã vô cùng thân thiết.

Thằng Hiện đi chăn bò dưới bãi thả xa lắc, thường khi tối mịt mới đánh bò về. Nhưng từ ngày Quý ròm đến nhà kèm học cho nhỏ Hường, một ngày nó chạy về nhà bốn năm lần. Nó chạy về, miệng thở hồng hộc chỉ để hỏi:

- Mày đói bụng chưa Quý? Tao hái ổi cho mày ăn nha?

- Khỏi.

- Vậy tao luộc khoai nha?

- Khỏi.

- Mày ăn đủ đủ chín không?

- Không.

- Thế mày muốn gì?

Quý ròm tỉnh bơ:

- Tao muốn mày để yên cho tao dạy em mày học.

Quý ròm nói như liệng đá, nhưng Hiện vẫn nhe răng cười hì hì:

- Thôi, để tao nấu nước sôi pha chè mới cho mày uống vậy.

Quý ròm không khoái uống chè. Ở thành phố, nó chỉ uống trà đá. Chè thôn quê đậm đặc, uống vào một hồi người như say thuốc. Nhưng Quý ròm không phản đối, sợ Hiện buồn. Bao giờ cũng vậy, thằng Hiện vừa đi khỏi là nó kêu nhỏ Hường lấy nước sôi chế vô ly chè.

- Chi vậy hở anh? – Hôm đầu tiên nhỏ Hường thắc mắc.

- Uống vậy mới ngon! – Quý ròm không dám nói mình không thích uống chè đặc vì sợ say.

Nhỏ Hường tò mò:

- Cho em uống thử miếng đi!

Con nhỏ đón ly nước từ tay Quý ròm, uống một ngụm, rồi hai ngụm, rồi chép miệng xuýt xoa:

- Ồ, ngon ghê!

Quý ròm nheo mắt nhìn cô học trò vừa đẹp vừa ngoan, bụng khoái tử. Nhỏ Hường ngoan nhất là Quý ròm nói gì làm gì nó cũng khen hay khen phải. Dễ hiểu thôi, nhỏ Hường thêm đi học. Nó mơ ước được trở lại như ngày xưa, lúc ba nó còn sống và ngày ngày nó được cấp sách đến trường như những đứa trẻ cùng lứa. Mơ ước của nhỏ Hường vô cùng giản dị. Nhưng mơ ước giản dị đó một thời gian dài vẫn nằm ngoài tầm tay nó.

Số phận đã run rủi cho mẹ nó gặp được ba thằng Hiện. Tự nhiên mà nó có một mái nhà. Tự nhiên mà nó có một người cha tốt bụng. Tự nhiên nó có một người anh yêu thương nó như em ruột. Và bây giờ tự nhiên nó có một “ông thầy”. Trong ý nghĩ đơn giản của nhỏ Hường, đã là thầy thì dĩ nhiên nói gì làm gì cũng là đúng. Cho nên thứ nước chè nhạt thêch mà thầy nó thích uống dứt khoát phải “ngon ghê”, cũng như những gì thầy nó nói nhất định phải “hay ghê”, “đúng ghê”!

Quý ròm từng có lắm “học trò”: Tiểu Long, nhỏ Diệp, Quỳnh Dao, Tỉ Tỉ, Muội Muội, thằng Thời, nhỏ Gái. À quên, hai chị em Tỉ Tỉ Muội Muội không thể liệt kê là “học trò” của Quý ròm được! Hai con nhỏ tinh quái này học bằng lớp với Quý ròm nhưng năm ngoái vỡ khai đang học lớp năm để tìm cách trêu chọc nó, thằng ròm chưa xếp tụi nó vào diện “kẻ thù” là may! Trong những đứa học trò còn lại, con nhỏ Quỳnh Dao thì quá nghịch ngợm, học trò gì mà suốt ngày cứ xúi thầy đánh nhau bươi đầu sứt trán và chiu rào nhà hàng xóm hải trộm. Nhưng như vậy vẫn còn đỡ hơn Tiểu Long và nhỏ Diệp. Bị thầy mắng, nhỏ Diệp ngoác miệng khóc bù lu bù loa và dọa méc ba thầy, mẹ thầy để ba mẹ thầy đánh thầy bết dít chơi. Còn Tiểu Long thì học mười buổi đã có đến chín buổi dùng đũa quơ sáo quơ tập nhét túi quần rồi hầm hầm xách dít bỏ về.

Trong cuộc đời dạy kèm khốn khổ của mình, thằng Quý ròm chỉ thấy mỗi anh em thằng Thời là ngoan ngoãn. Nhưng anh em thằng Thời vẫn thua xa nhỏ Hường.

Nhỏ Hường không những ngoan ngoãn mà còn rất thích học, lại ham nghe chuyện.

Quý ròm ôn cho nó định lý Pythagore, nó cứ theo hỏi hoài:

- Pythagore là ai vậy hả anh?

- Ông là một nhà toán học.

- Anh có biết ông không ?

- Anh lạ gì ông này !

Thế là nhỏ Hường tròn mắt say sưa nghe Quý ròm kể về ông Pythagore. Quý ròm bảo ông này giỏi ới là giỏi. Ông không những giỏi toán, mà còn giỏi cả âm nhạc, thiên văn, địa lý, y học, triết học.

- Em muốn trở thành học sinh xuất sắc thì phải học giỏi đều các môn như ông Pythagore này nghe, Hường ? – Quý ròm ngưng lại một chút để “giáo huấn”.

- Dạ.

Nhỏ Hường lễ phép đáp. Nó tò mò :

- Thế ông Pythagore này về sau thế nào hả anh ?

- Về sau hả ? Về sau thì ông bị...chết cháy.

Thấy nhỏ Hường rụt cổ, Quý ròm vội vàng nói thêm :

- Nhưng cái chuyện chết cháy và chuyện học giỏi đều các môn hổng có liên quan gì với nhau hết á.

Nhỏ Hường đã học qua định lý Pythagore cách đây mấy năm nhưng bao nhiêu kiến thức nó đều đem trả lại thầy cô hết sạch rồi. Bây giờ nghe Quý ròm giảng, đầu nó ù ù như xay thóc.

- Em chỉ nhớ công thức thôi.

- Dạ.

- Ông Pythagore có nhiều công trình nổi tiếng. Về toán học, hai phát hiện quan trọng nhất của ông đều liên quan đến hình tam giác. Một, ông chứng minh được tổng các góc trong một hình tam giác bao giờ cũng bằng 180°C. Hai, ông đã tìm ra hệ thức giữa các cạnh trong một tam giác vuông.

- Đó là công thức $a^2 + b^2 = c^2$ em đang học đây hở anh ?

- Đúng rồi. Người ta gọi nó là định lý Pythagore.

Nhỏ Hường gãi đầu :

- Công thức này mấy năm trước em học rồi nhưng không làm sao nhớ nổi ? Em cũng chẳng biết nhớ nó để làm gì ?

Quý ròm mỉm cười độ lượng :

- Tại em còn nhỏ, em chưa thấy hết công dụng của nó. Chẳng hạn khi dựng kèo dựng cột hay khi đổ móng lúc xây nhà, muốn kiểm tra các trụ chống trụ đỡ hay các phần móng có vuông góc với nhau hay không, các bác thợ đều phải vận dụng định lý Pythagore.

Nhỏ Hường ngẩn mặt :

- Các bác thợ mộc thợ hồ cũng biết định lý Pythagore hả anh ?

- Có thể họ không biết Pythagore là ai. Nhưng cách đo đạc của họ chắc chắn là đúng theo công thức mà Pythagore đã tính toán.

Thấy nhỏ Hường cứ ngệt mặt ra nhìn mình, Quý ròm tót ra khỏi bàn, chạy ra sân :

- Em chờ anh chút.

Lát sau Quý ròm đem vào một nhánh cây nhỏ. Nó đặt nhánh cây xuống trước mặt nhỏ Hường :

- Đây nhé. Bây giờ em bẻ nhánh cây này làm ba đoạn. Bẻ như thế nào mà khi ráp ba đoạn cây lại em sẽ có được một tam giác vuông.

Nhỏ Hường chỉ áng chừng bằng mắt. Nó bẻ, nó ghép, và những hình tam giác của nó cứ xộc xệch. Nó bẻ đến khi nhánh cây trên bàn chỉ còn một mẫu cụt ngắn, vẫn chưa ghép được một tam giác vuông nào.

Quý ròm lại chạy ra vườn. Nó đặt nhánh cây mới bẻ xuống bàn và đẩy cây thước đến trước mặt cô học trò :

- Bây giờ em áp dụng định lý Pythagore vào việc tạo ra một tam giác vuông đi.

- Áp dụng thế nào hở anh ?

- Bây giờ em bẻ một đoạn 3 cm làm cạnh ngắn.

- Rồi.

- Bẻ thêm một đoạn 4 cm nữa làm cạnh dài.

- Dạ rồi.

- Dựng thành một góc vuông.

- Rồi.

- Đã có độ dài của hai cạnh góc vuông rồi, em tính ra độ dài của cạnh huyền được không ?

- Dùng công thức $a^2 + b^2 = c^2$ hở anh?

Nhỏ Hường không phải là con bé kém thông minh. Nó chỉ không biết cách thôi. Được Quý ròm chỉ vẽ, nó tìm ra con số 5 cm trong nháy mắt. Nó ráp ba đoạn cây lại, hí hửng reo lên:

- Được rồi nè anh!

- Thì được chứ sao không được – Quý ròm cười khi – Pythagore mà lại.

Nhỏ Hường ngược nhìn Quý ròm:

- Anh dạy hay ghê!

- Hay gì đâu!

- Hay thiệt mà - Nhỏ Hường long lanh mắt – Bây giờ trở đi cứ mỗi lần nhìn thấy ba khúc cây là em lập tức nhớ ngay đến định lý này.

Được học trò khen, ông thầy lảng lảng như đang ngồi trên mây.

Ông thầy ngồi trên mây, nhưng ông thầy quay mặt đi chỗ khác.

Ông thầy không dám nhìn vào mắt học trò.

Không hiểu sao mỗi khi đôi mắt học trò long lanh là ông thầy lại đâm ra bối rối.

3. Chương 03

Chương 3.

Thực ra những gì Quý ròm dạy cho nhỏ Hường đều có sẵn trong sách giáo khoa. Nhưng chỉ qua cách giảng giải sinh động của Quý ròm thì nhỏ Hường mới thấy những điều khó nhớ kia trở thành dễ nhớ.

Trước đây Tiểu Long và nhỏ Diệp ôm cặp theo học ông thầy Quý ròm tất nhiên không có được thuận lợi như nhỏ Hường. Vì Quý ròm quát tháo ghê quá. Quý ròm mà quát Tiểu Long hay nhỏ Diệp thì mọi gốc cây trong thành phố đều nghe thấy và bao nhiêu kiến thức vừa đi vào trong đầu học trò liền hấp tấp dội nón đi ra không một lời từ biệt.

Khi dạy anh em thằng Thời, Quý ròm không quát một tiếng nào. Nó như biến thành một con người khác. Dạy nhỏ Hường, Quý ròm càng kiên nhẫn và dịu dàng hơn nữa. Vì vậy nhỏ Hường càng ngày càng quý mến thầy nó. Nhỏ Hường mến thầy, sợ thầy buồn, sợ thầy chê mình học dốt nên nó càng cố học. Nó càng cố học thì nó càng học giỏi.

Bây giờ thì thằng Hiện không phải chạy về nhà một ngày bốn, năm lần nữa. Hái ổi, luộc khoai, nấu chè, gọt đu đủ để “bồi dưỡng” cho thầy giáo ròm đã có mẹ nó lo.

Thằng Hiện lo đối phó chuyện khác.

Dế Lửa hỏi thằng Lượm:

- Anh Quý mày đi đâu hôm rày mà hồng thấy xuống đây chơi hả Lượm?
- Ảnh đi dạy học.
- Anh mày vẫn dạy cho mấy đứa nhỏ trong căn nhà ma đó hả?
- Bây giờ anh Quý tao bận lắm. Không chỉ dạy cho mấy đứa đó, ảnh còn dạy thêm cho em gái thằng Hiện nữa.
- Em gái thằng Hiện? - Dế lửa ngơ ngác – Là nhỏ Hường đó hả?

Nó quay sang thằng Hiện, nhíu mày:

- Sao tao không nghe mày nói chuyện này, Hiện?

Hiện ấp úng:

- Ồ, tao tính nói mà không hiểu sao rồi cuộc tao quên bém mất.
- Xạo đi mày - Dế Lửa co giò đá vô hông Hiện – Mày định giấu tao phải không?

Hiện cắn môi:

- Thực ra tao không định dấu mày. Tao chỉ muốn giấu mấy đứa khác.

Dế Lửa “xì” một tiếng:

- Chuyện này có gì đâu mà giấu!

Hiện chép miệng:

- Tao sợ tụi nó biết chuyện liến xúm tới coi Quý ròm dạy học.
- Ồ - Dế Lửa gật gù - Thế nào tụi nó cũng tò mò kéo nhau đi coi.

Dế Lửa toét miệng cười:

- Một ông thầy mời đây vừa dạy học vừa đánh nhau với ma thì đúng là rất đáng coi.

Thấy Dế Lửa đồng tình, mặt thằng Hiện lập tức tươi lên:

- Chính vì vậy mà tao không hé môi chuyện này với ai. Tụi nó má kéo tới làm om sòm thì thằng Quý khỏi dạy luôn.

Không chỉ thằng Hiện mà ngay cả Quý ròm cũng không muốn đứa bạn nào của nó lộ mặt tới chỗ dạy kèm.

Tắc Kè Bông vừa mở miệng năn nỉ:

- Mày cho tao đi theo với nhé?

Quý ròm đã gạt phắt:

- Mày đi theo làm gì? Ở nhà phụ xới đất, dắt cỏ với mẹ mày đi!
- Tao đi theo một bữa thôi.
- Một bữa cũng không được! – Quý ròm dứt khoát.

- Tao hứa tao sẽ ngồi một chỗ trên ghế coi mày dạy học. Tao sẽ không nói một tiếng nào.

Quý ròm nhún vai:

- Nếu vậy, tao lượm một cục gạch đặt lên ghế là được rồi. Khỏi cần mày.

Đến Tiểu Long mà Quý ròm cũng xua tay lia lịa:

- Mày ở nhà đi. Tò tò theo tao làm chi.

Mặt Tiểu Long xịu xuống:

- Ở nhà buồn lắm.

- Vậy thì xuống đồi Cát Cỏ chơi với tụi thằng Đế Lửa.

- Chơi với tụi nó cũng vẫn buồn. Chỉ có chơi với mày thì tao mới thấy vui - Tiểu Long hấp háy mắt, nghe như nó cố nén một tiếng cười.

- Thôi đi! – Quý ròm gầm gừ - Tao không giỡn với mày nghe, mập. Tao đi dạy học chứ có phải đi chơi đâu mà đòi theo.

Tiểu Long hừ mũi:

- Thế sao buổi sáng tụi tao theo mày lên nhà thằng Thời thì mày không nói gì? Mày cũng lên đó dạy học vậy!

Quý ròm không ngờ thằng bạn đầu óc chậm chạp của mình thỉnh thoảng cũng hỏi được một câu quá xá khó. Khó đến mức chính Quý ròm cũng không tự trả lời được. Ủ, tại sao thế nhỉ? Quý ròm bâng khuâng nhủ bụng. Tại sao gần đây, mình để cho tụi thằng Tiểu Long lên nhà thằng Thời chơi thoải mái nhưng lại không muốn tụi nó bén mảng đến nhà thằng Hiện?

- Bí rồi phải không? - Tiểu Long nhìn lom lom vào mặt bạn.

- Bí cái đầu mày! – Quý ròm đỏ mặt – Tao không thích tụi mày xuống nhà thằng Hiện là do tao không thích, thế thôi. Chẳng có lý do gì cả.

Tiểu Long nheo mắt:

- Chứ không phải em gái thằng Hiện đẹp hơn em gái thằng Thời hả?

Quý ròm mím môi:

- Đẹp hay xấu thì có liên quan gì đến tao. Tao dạy học chỉ để ý xem học trò giỏi hay dở thôi.

- Công nhận nhỏ Hường đẹp thiệt. – Như không nghe thấy Quý ròm, Tiểu Long vẫn tiếp tục những ý nghĩ dang dở - Tắc Kè Bông và thằng Lượm đều bảo nhỏ Hường đẹp nhất huyện.

- Chuyện đó tao không quan tâm.

- Vậy mày dẫn tao theo đi.

- Không! Chuyện này tao cũng không quan tâm luôn.

Buông thông một câu, Quý ròm dùng dùng bỏ đi một mạch.

~oOo

~Tại sao nhỏ Hường xinh đẹp thì mình không muốn cho tụi bạn đi theo chơi? Dọc đường đi xuống xóm Dưới, Quý ròm cứ nghe câu chê giễu của Tiểu Long lẩn vẩn trong đầu. Nó nghĩ, nghĩ hoài vẫn không tìm ra câu trả lời. Một đứa con trai gặp một đứa con gái xinh đẹp thì sao nhỉ? Quý ròm tự hỏi, xoa cằm, thở dài, đá chân vô bụi cỏ bên đường một cái, rồi xoa cằm, rồi thở ra. Chắc là đứa con trai sẽ thích đứa con gái! Quý ròm bứt một chiếc lá trên nhánh cây chia ra dọc lối đi, ngậm trên môi tự hỏi tiếp: Thích thì sao nhỉ? Câu này khó trả lời hơn một chút nhưng loay hoay một hồi Quý ròm vẫn không “giải đáp” được: Thích thì chắc là mắc cỡ, chắc là sợ người khác biết được! Nghĩ tời đây, mặt Quý ròm tự nhiên ửng lên.

Quý ròm đi một mình, nghĩ ngợi một mình và tự nói một mình: Nhưng mình đâu phải đứa con trai đó. Mình đâu có thích nhỏ Hường. Mình chỉ mến nó. Phải rồi, mình mến nó vì nó ngoan, nó chăm học và nhất là vì nó hay khen mình. Nhưng nếu mình không thích nhỏ Hường thì tại sao mình không muốn Tiểu Long, Tắc Kè Bông và thằng Lượm đi theo? Quý ròm hỏi và hỏi, trả lời và trả lời, một mình nó làm cả cuộc vấn đáp dài ngoằn ngoèo và dài dằng dặc suốt đường đi. Để rồi cuối cùng nó chợt nhận ra nó chẳng hiểu gì hết. Cuối cùng nó lại thở ra lần thứ một trăm: Thế “thích” và “mến” khác nhau chỗ nào nhỉ?

Chính vì những băn khoăn đó mà hôm đó Quý ròm giảng bài cứ như người nắc cụt.

- Cái ông Euclide đó, em biết không. Ông giỏi lắm nhé. Cũng giống như ông Pythagore, ông là một nhà toán học vĩ đại.

- Thế ông nào giỏi hơn hả anh?

- Ờ, ờ, mỗi ông giỏi mỗi kiểu.

Quý ròm ấp úng đáp, bụng nghĩ: Hồng biết hỏi còn đi học, ông Pythagore và ông Euclide có thích con nhỏ nào không vậy ta.

- Tức là giỏi bằng nhau?

- Ờ, giỏi bằng nhau – Quý ròm vỗ tay lên trán, như thể làm thế thì những ý nghĩ vớ vẩn sẽ rơi ra khỏi tâm trí. Nó cố quay lại với đề tài toán học – Ông Euclide này ấy mà, ông viết một cuốn sách trong đó có tới 372 định lý và 93 bài toán. Định đề quan trọng nhất của Euclide là định đề mà em vừa học đó.

- Em biết rồi - nhỏ Hường sáng mắt lên, miệng thao thao – Trên một mặt phẳng, qua một điểm nằm ngoài đường thẳng ta chỉ có thể vẽ được một đường thẳng song song với đường thẳng đó...

- Đúng rồi – Quý ròm gật đầu, lại nghĩ : nếu có một cô học trò xinh, à quên, một cô học trò ngoan như nhỏ Hường thì ông Euclide sẽ “thích” hay “mến” nó nhỉ ?

Cho đến mấy ngày sau, Quý ròm vẫn không biết được điều gì đang xảy ra trong lòng nó. Rằng nó “thích” hay nó “mến” nhỏ Hường. Nó chỉ biết nó không muốn tụi Tiểu Long bèn mảng đến nhà thằng Hiện. Nó chỉ biết nó không đủ can đảm nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh của cô học trò. Ờ, mà cô học trò của nó đâu có nhỏ. Nhỏ Hường bằng tuổi nó đấy thôi.

Đây là lần thứ hai Quý ròm không dám soi bóng mình trong một đôi mắt. Năm ngoái, người thường xuyên khiến nó bối rối ngó lơ chỗ khác là Muội Muội. Bây giờ là nhỏ Hường. Đôi mắt nhỏ Hường không đen lay lắt như đôi mắt Muội Muội. Đôi mắt nhỏ Hường không giống hai hạt nhãn.

Đôi mắt nhỏ Hường giống như một dòng sông hơn.

Hai hạt nhãn của Muội Muội lúc nào cũng trong veo. Còn dòng sông của nhỏ Hường không hiểu sao cứ buồn buồn.

Trước khi mẹ nhỏ Hường gặp ba thằng Hiện, nhỏ Hường không có nhà. Nhỏ Hường cũng không được ôm cặp tới trường. Nhỏ Hường cũng không được tung tăng cùng chúng bạn, thế nào nhỏ Hường cũng buồn phát ốm. Nó ốm thì đôi mắt của nó cũng ốm theo. Chắc vì vậy mà đôi mắt nó lúc nào cũng buồn buồn ! Quý ròm lan man nghĩ ngợi và trở thành thi sĩ lúc nào không hay.

4. Chương 04

Chương 4.

Quý ròm không biết được mình “thích” hay “mến” nhỏ Hường bởi vì nó mãi nghĩ. Nghĩ ngợi về một vấn đề mà mình không am tường cũng giống như người đi vào một khu rừng bí hiểm. Quý ròm càng nghĩ, càng như người đi lạc trong rừng và rốt cuộc nó đau khổ nhận ra nó bị mắc kẹt ở đâu đó.

Thằng Lượm chẳng cần nghĩ ngợi làm gì cho mất công.

Hôm đầu tiên, đánh bò về ngang đầu ngõ dẫn vô nhà dẫn vô nhà thằng Hiện, Lượm đứng đợi Quý ròm về chung. Quý ròm dẫn nó vậy.

Nhưng Quý ròm chỉ đứng hẹn được hai bữa đầu.

Bữa thứ ba, Lượm đứng đợi đến rục rỗng mới thấy Quý ròm lò dò trong con ngõ đi ra.

Lượm hét roi vô mông bò, làu bàu :

- Lâu vậy ?

- Ờ.

- Ờ là sao ?

Quý ròm gãi gáy :

- Là bữa nay gặp bài toán khó, tao phải giảng đi giảng lại đến mỗi miệng chữ sao.

- Bộ em gái thằng Hiện học dốt lắm hả ?

Thằng Lượm bảo nhỏ Hường dốt mà Quý ròm lại nổi giận phùng phùng, cứ như thể thằng nhóc vừa chửi nó.

- Mà nói gì thế ? – Quý ròm tóm vai thằng Lượm, mắt long lên.

Phản ứng bất ngờ của ông anh làm Lượm sợ run. Nó ú ớ :

- Ơ...ơ...

- Mà nghe đây nè. Nhỏ Hường là đứa học trò thông minh nhất, ngoan ngoãn nhất, lễ phép nhất, chăm chỉ nhất...mà tao từng biết. – Quý ròm buông cổ áo thằng Lượm, ngoác miệng làm một tròng, tay vung vẩy, theo đúng kiểu một luật sư đang hăng hái bào chữa cho bị cáo trước tòa.

Thằng Lượm xoa xoa nơi cổ, bắt bình :

- Còn thiếu một cái nhất nữa.

- Cái gì ?

- Đẹp nhất nữa. – Thằng Lượm vừa đáp vừa đáp vừa nhanh chân chạy tuốt ra xa.

- Tao đập mày nghe Lượm !

Nhưng Lượm chỉ cự nự Quý ròm có một hôm đó thôi.

Chiều hôm sau nó đợi lâu ơi là lâu mà chẳng thấy ông anh ròm của nó xuất hiện, đành đánh bò về trước.

Nó tắm rửa xong xuôi mới thấy Quý ròm lơn tơn đùn đầu qua cổng. Lượm liếc Quý ròm, nghĩ bụng “Ổng lẽ bữa nay nhỏ Hường còn học dốt hơn hôm qua ?”. Lượm nghĩ một đàng nhưng nói một nẻo :

- Khi nãy em đợi cả buổi không thấy anh, tưởng anh về rồi nên em cũng đánh bò về luôn.

- Mày làm vậy là đúng đó, Lượm. – Quý ròm tặc lưỡi - Từ ngày mai trở đi, mày đừng đợi tao nữa.

- Bộ anh tính ngủ luôn dưới nhà thằng Hiện hả ?

- Mày nói lăng nhăng gì thế ? – Quý ròm đỏ mặt.

- Chữ sao...

- Ý tao muốn nói là chương trình lớp bảy càng về sau càng khó nên chắc tao không về sớm được. Chừng nào dạy xong, tao tự về. Mày khỏi đợi.

Lượm đem chuyện đó nói với Tiểu Long. Tiểu Long bĩu môi :

- Xạo ơi là xạo ! Trình độ anh Quý mày dạy luyện thi tú tài còn được, lớp bảy thì ăn nhằm gì !

Lượm nhấp nhồm :

- Vậy sao càng ngày ảnh càng về trễ hoắc vậy ?

- Mày học tài xạo của Quý ròm từ lúc nào vậy, Lượm ? - Tiểu Long dứ dứ tay lên trán thẳng nhóc – Ba cái vụ này mày còn rành hơn tao mà giả bộ hỏi.

Bị ông anh kêu “xạo” mà thằng Lượm lại cười toe toét. Miệng nó cười mà bụng nó cũng cười và nói : Vậy là mình đoán đúng rồi !

~oOo~

Quý ròm có thích nhỏ Hường hay không thì có lẽ chính Quý ròm cũng không biết. (Nó còn đang đi tìm câu trả lời mà !). Ngay cả khi tác giả truyện này ngó vậy mà cũng hông biết luôn. Nhưng căn cứ vào những gì đang diễn ra trong mấy ngày qua thì Tiểu Long, Tắc Kè Bông và thằng Lượm khẳng định như đinh đóng cột là thằng ròm đang mê tít nhỏ Hường.

Tiểu Long, Tắc Kè Bông và thằng Lượm ở xa lác mà còn tin như vậy, nói gì mấy đứa ở cạnh nhà thằng Hiện.

Cho nên một buổi chiều nọ, gọi là chiều nhưng thực ra trời đã bắt đầu chạng vạng, Quý ròm vừa ra khỏi nhà thằng Hiện, đang xăm xăm băng qua ruộng khoai thì bỗng nghe “bộp” một tiếng. Một vật gì đó bắn thẳng vào lưng Quý ròm đau nhói khiến nó la oai oái và hấp tấp ngoảnh đầu lại.

Quý ròm đảo mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy ai. Nó đứng đực tại chỗ một hồi lâu, đưa đôi mắt nghi ngờ nhìn những ánh lửa thấp thoáng sau những lũy tre kế ruộng khoai. Quý ròm nhìn ngang nhìn ngửa một lúc rồi quét mắt xuống đất. Trời nhá nhem quá, nó phải ngồi thụp xuống đưa tay mò mẫm. Nó chẳng nhặt được gì, ngoài một hòn sỏi nhỏ.

Quý ròm thấy thấy hòn sỏi trong tay, tự trấn an : Chắc đứa nào bắn chim, vô tình bắn trúng mình ! Nhưng ngay lập tức Quý ròm biết ngay là mình đoán sai : Chẳng ai lại bắn chim vào lúc chẳng thể nhìn thấy chim cả. Ủa, nếu không bắn chim thì hông lẽ nó bắn mình ? Câu hỏi vừa lóe lên trong đầu, Quý ròm lo lắng quét mắt vào các bụi tre một lần nữa rồi thình lình vọt chạy.

Chạy chắc chắn là nhanh hơn đi. Nhưng không nhanh hơn tốc độ hòn sỏi bắn ra từ một chiếc ná thun được. Quý ròm vừa quay mình chạy vài ba bước, liền nghe “bộp” một tiếng nữa, lưng nhói lên.

Lần này có cho vàng Quý ròm cũng không dám dừng lại. Nó cũng không dám đưa tay ra sau lưng xoa chỗ đau, cứ nhắm mắt nhắm mũi phóng thực mạng.

Quý ròm chạy như bị ma đuổi, ruột gan rơi đầu mất khi nghe bên tai vẳng lên những tiếng “vù, vù” của các hòn sỏi bắn hệt.

Mãi khi ra đến con lộ đất dẫn lên xóm Trên, Quý ròm mới dừng lại thở. Nó hỏn ha hỏn hển, hai tay vuốt ngực lia lịa. Vuốt ngực xong, nó đưa tay lên sờ đầu, yên tâm khi thấy cái đầu vẫn còn nguyên trên cổ :

- May quá ! Sém chút bể “gáo dừa” rồi!

Quý ròm vừa đi vừa nhón nhác ngoái nhìn sau lưng, lằm bằm:

- Đứa nào thế nhỉ?

Tối do, Quý ròm giấu chuyện vừa xảy ra. Nó không muốn bị tui Tiểu Long trêu chọc.

Trưa hôm sau, lúc đang ăn cơm, nó nói với chú Năm Chiểu:

- Chú có chiếc nón nào lát nữa cháu mượn một chiếc.

Thím Năm Sang gục gặc đầu:

- Đúng rồi đó. Cháu phải kiếm chiếc nón đội vô. Trưa nào cũng phơi đầu trần ngoài nắng, có ngày cháu sẽ bị ốm đó.

Chú Năm Chiểu lục lọi khắp nhà, lôi ra một chiếc nón vải cũ mèm:

- Cái này được không cháu?

Quý ròm cầm lấy chiếc nón vò vò trong tay, bụng ngán ngẩm: Đội chiếc nón mềm oặt thế này thà không đội còn hơn! Thằng khốn đó mà bắn trúng một phát thì tiêu cả đầu lẫn nón!

- Chú có chiếc nón nào cứng thiệt cứng không hả chú?

- Cứng thiệt cứng là sao?

- Kiểu như nón bảo hiểm vậy mà.

- A, để chú tìm coi. Hình như trong nhà có một chiếc nón bảo hộ lao động.

Chiếc nón bảo hộ lao động màu vàng, Quý ròm trông lên đầu, trông nó giống hệt công nhân ngành điện hoặc công nhân sở vệ sinh.

Tiểu Long đứng từ xa nghiêng ngó. Nó nhìn thằng bạn nó bằng ánh mắt tò mò của người đang ngắm nghía một con thú lạ:

- Mày đội chiếc nón này đi xuống xóm Dưới thật à?

- Ờ.

- Ngó kỳ cục lắm!

- Kệ tao.

Tiểu Long thắc mắc:

- Sao mày không đội nón vải như người ta?

Quý ròm không thể không nhận thấy thằng mập đang muốn tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Nón này mát hơn.

Quý ròm đáp gọn lỏn và vội rào bước ra cửa. Nó muốn chạy xa thằng Tiểu Long. Nó muốn chạy xa về mặt dò hỏi của thằng bạn nó.

Nhưng vừa ra tới con lộ đất, Quý ròm lật đặt cởi nón ra cầm tay. Không quen đội nón bảo hộ, nó thấy đầu nó nặng chịch như đeo đá. Nó lại đi đầu trần và sung sướng phơi đầu trần ngoài nắng, không hay thằng Tiểu Long đang dụi mắt lia lia ở phía sau, mặt đầy sưng sốt.

Nhỏ Hường trở mắt nhìn chiếc nón trên tay Quý ròm khi thằng vừa ló mặt qua cửa:

- Cái gì vậy anh?

- Cái nón.

- A - Nhỏ Hường reo lên – Em biết rồi. Đây là nón bảo hộ lao động.

- Em giỏi lắm. Chính là nó đấy.

Nhỏ Hường vẫn không rời mắt khỏi chiếc nón:

- Anh đem theo chiếc nón này chi vậy?

Quý ròm nhìn lên trần nhà:

- Ờ, đây là... đồ dùng dạy học.

Quý ròm mừng hóm khi không nhỏ Hường hỏi tiếp. Nó hí hửng hạ mắt xuống, giật thót một cái khi bắt gặp học trò nó đang há hốc miệng: nhỏ Hường không hỏi không phải là không còn gì để hỏi mà vì nó kinh ngạc đến mức không thốt nên lời được. Có vẻ như cái lưỡi nhỏ Hường đã thụt đi đâu mất.

- Thế này này – Quý ròm đặt chiếc nón xuống bàn, cố lấy giọng bình thản – Hôm nay anh sẽ ôn lại cho em môn văn. Văn biểu cảm.

Đôi môi nhỏ Hường từ từ khép lại theo lời giải thích trơn tru của thầy nó:

- Văn biểu cảm là loại văn mà người viết chọn cho mình một hình ảnh tượng trưng, một đồ vật, một loại cây hay một hiện tượng nào đó, để gửi gắm tình cảm hay suy nghĩ của mình...

Quý ròm cong tay gỡ lóc cốc lên chiếc nón:

- Hôm nay anh muốn em viết một bài văn về chiếc nón bảo hộ lao động.

Nhỏ Hường “à” lên một tiếng, mặt dần ra:

- Ra vậy.

Mặt học trò dần ra làm mặt thầy giáo dần ra theo. Quý ròm lim dim mắt:

- Bây giờ em nghe anh hỏi này. Chiếc nón này gợi em nghĩ đến điều gì?

Nhỏ Hường nhanh nhẩu:

- Nghĩ đến bác công nhân.

- Gì nữa?

- Các bác công nhân lao động ngày đêm...

- Lao động nhẹ nhàng hay vất vả?

- Vất vả.

Cứ thế, thầy hỏi một câu, trò đáp một câu. Tất nhiên là nhỏ Hường không hay biết trong đầu thầy nó lúc này đang lộn vờn một câu hỏi chẳng liên quan gì đến những câu thầy nó đang hỏi nó. Nếu đọc được ý nghĩ trong đầu người khác hẳn nhỏ Hường dễ khóc thét khi biết này giờ thầy nó chỉ bắn khoản mỗi một điều: Nếu bác công nhân bị ai đó dùng ná thun bắn trúng chiếc nón bảo hộ thì liệu bác ta có bị vỡ đầu không nhỉ?

~oOo~

Hôm nay, Quý ròm ra về sớm hơn mọi bữa.

Nó tin rằng rời khỏi nhà nhỏ Hường khi trời chưa sập tối thì nguy cơ bị “phục kích” sẽ thấp hơn.

Một lúc lâu, Quý ròm băng qua bãi đất cày, băng qua ruộng khoai mà không gặp bất trắc gì. “Đồ dùng dạy học” nó vẫn cầm lủng lẳng trên tay, chưa vội chụp lên đầu. Ngày mai mình chẳng cần cầm theo chiếc nón này nữa! Chỉ tổ mỗi tay! Quý ròm luồn qua con ngõ nhỏ, hớn hở nghĩ. Cứ ra về sớm thì chẳng có chuyện gì xảy ra. Cái đứa bắn mình hôm qua giờ này chắc còn ở bãi thả...

Quý ròm mới nghĩ tới đó, bỗng nghe một tiếng “bộp”, lại một hòn sỏi đập vào lưng khiến nó nảy mình lên vì đau đớn. Tình cảnh y hệt hôm qua. Thậm chí hôm nay nó cảm thấy đau hơn, vì khoảng cách hai bên gần hơn. Hôm qua, nó bị “phục kích” giữa ruộng khoai. Còn bữa nay, khi vào tới con ngõ rồi nó mới bị tấn công. Chạy sát rạt hai bên con ngõ là các hàng rào đậu và các rặng tre cành nhánh chẳng chặt, nắp trong đó bắn ra chẳng khác gì cầm dùi đâm vào thịt.

Lần này Quý ròm chẳng có thời gian để nghĩ ngợi, cũng chẳng kịp chụp chiếc nón bảo hộ lên đầu. Đau quá, nó co giò phóng như khói, bụng vừa sợ vừa tức. Tức nhất là nó chẳng biết thủ phạm là ai và tại sao lại tấn công nó.

Lại một hòn sỏi nữa bay tới. Hòn sỏi vút thẳng vào bắp chân khiến Quý ròm đau đến toát mồ hôi, chỉ chực khụy xuống. Nhưng Quý ròm không dám dừng lại. Nó cố chống lại cơn đau, cà nhắc chạy tiếp. Bây giờ thì nó không sợ kẻ giấu mặt bắn vào đầu. Nếu muốn bắn vào đầu nó, thủ phạm đã bắn từ lâu rồi. Chắc thủ phạm sợ Quý ròm vỡ đầu, lăn đùng ra chết bất tử. Quý ròm chỉ lo hấn tiếp tục bắn vào chân. Bắn vào chân thì đau lắm, đau ơi là đau, đau thấu trời xanh.

Vừa thấy Quý ròm lếch thếch bước vào sân, Tiểu Long đã hỏi “độc” ngay:

- Có chuyện gì thế hả mày?

- Có chuyện gì đâu! – Quý ròm chối phắt.

- Không có chuyện gì thì mày đứng yên coi!

- Chi vậy? – Quý ròm nhăn nhó.

- Để tao khám.

- Khám con khi gì!

- Khám mày chứ không phải khám con khi! - Tiểu Long nói mà không cười, giọng nó nghiêm nghị đến mức có thể tin rằng nó phải khám bằng được Quý ròm cho dù trời có sập xuống đầu.

Tất nhiên Quý ròm chẳng muốn đứng yên chút nào. Nhưng nó sợ nó từ chối, thằng mập lại càng nghi. Thằng mập sẽ không để yên cho nó. Thế là Quý ròm đành trăn mình chịu trận, bụng tự trấn an: trời nhập nhoạng thế này còn lâu thằng mập mới thấy vết bầm trên người mình.

Tiểu Long không thấy vết bầm trên người Quý ròm thật. Nhưng nó thấy vết máu. Ngay cả Quý ròm cũng không hay bấp chân nó rướm máu, ngay chỗ bị bắn trúng. Nên nó suýt vọt người lên pháo thẳng thiên khi nghe Tiểu Long la bài hải:

- Chân mày bị làm sao mà chảy máu thế này?

Quý ròm tái mặt ngoẹo cổ nhìn. Quả là chân nó đang rỉ máu thật.

- Gì thế hở mày? - Tiểu Long ngo nguậy đầu một cách nóng nảy.

- Có gì đâu! – Quý ròm chớp chớp mắt, cố kéo dài giọng để có thời gian nghĩ kế - Ồ chắc là gai cào ấy mà!

Tiểu Long sầm soi vết thương trên chân bạn một lúc rồi lắc đầu:

- Gai cào thì phải trầy một vệt dài ấy.

- Vậy à? – Quý ròm tỏ ra hồ hững - Thế thì chắc không phải gai rồi.

Tiểu Long sốt ruột:

- Không phải gai thì là cái gì?

- Cái gì ấy à? – Quý ròm tắc lưỡi - Chắc, tao cũng không biết.

- Mày lạ thật! Chân bị chảy máu mà không biết tại sao chảy máu!

Quý ròm ngửa mặt nhìn trời, giọng tỉnh khô:

- Lúc đó tao vội về nhà. Tại trời tối quá mà. Chạy ngang qua một bụi cây thì nghe đau đau. Đau thì đau vậy thôi, đang vội nên tao cũng chẳng để ý.

Quý ròm giọng thật như đếm. Nhưng Tiểu Long không tin. Bởi câu chuyện của Quý ròm khó tin quá. Chẳng ai nghe đau đau mà không cúi xem nó là cái gì. Nhỡ rần cần thì toi chứ đâu phải đùa. Hơn nữa, hồi trưa tận mắt Tiểu Long nhìn thấy Quý ròm vừa ra khỏi ngõ đã vội vàng cởi nón ra khỏi đầu, trong khi trước đó thằng ròm cứ nằng nặc đòi chú Năm Chiểu tìm bằng được chiếc nón bảo hộ lao động cho nó. Trời nắng chang chang như thế mà thằng ròm không thèm đội nón, vậy nó đội vào lúc nào? Nếu không đội thì nó đem theo nón để làm gì?

Bao nhiêu là câu hỏi bay lượn trong đầu Tiểu Long khiến nó thần mặt ra một lúc. Quý ròm liếc xuống, thấy thằng mập ngồi lù lù một đống, chẳng có chút cảm giác gì là đã nghe thấy câu trả lời của mình, liền đá vô chân bạn:

- Tao đi tắm được chưa?

- Mày đi tắm đi.

Tiểu Long thở ra. Nó rất muốn hỏi thằng Quý ròm hồi trưa bạn nó xách chiếc nón đi đâu, làm gì, nhưng cuối cùng nó ngậm tậm. Nó biết Quý ròm là chúa bịa. Nó biết nếu nó hỏi, thằng ròm sẽ không lúng túng mấy may. Thế nào thằng ròm cũng nghĩ ra được một cách giải thích nào đó. Và cách giải thích nghe rất xuôi tai đó so với những gì xảy ra trong thực tế bao giờ cũng khác xa một trời một vực như táo khác xa lặc với nho, chôm chôm khác xa lơ với đu đủ.

Tiểu Long không hỏi không có nghĩa là nó bỏ qua.

Nó tính kế khác.

5. Chương 05

Chương 5.

Ngày hôm sau, Tiểu Long bí mật bám theo Quý ròm.

Lần này thì Quý ròm vứt chiếc nón bảo hộ ở nhà. Cầm theo chẳng được tích sự gì, chỉ thêm lướng vướng. Chưa kể, nếu nhỏ Hường trông thấy chiếc nón, lại hỏi, nó chẳng biết phải đối đáp như thế nào. Nó không thể tiếp tục bảo đó là “đồ dùng dạy học” được. “Chiều” này chỉ dùng được một lần.

Trên đường tới nhà thằng Hiện, bữa nay Quý ròm không ngừng quan sát kỹ lưỡng hai bên. Đi gần hết con ngõ, nó nhận ra ngay chỗ nó bị “phục kích” hôm qua. Nhưng Quý ròm lại không xác định được kẻ giấu mặt nấp bên phải hay bên trái. Quý ròm ăn đạn từ phái sau, chân căng quáng quàng, chạy bay tóc trần, thì giờ và tâm trí đâu để ý luồng đạn đến từ phía nào.

Quý ròm tiến đến sát lũy tre, nhón gót dòm, thất vọng khi thấy phía sau là con mương cạn mọc đầy dương xỉ và dứa dại. Con mương chạy thông từ vườn nhà này sang vườn nhà nọ, điều đó cho biết nếu xác định được thủ phạm đứng từ chỗ này bắn ra thì cũng không có nghĩa hần là người ở trong căn nhà này.

Quý ròm đá chân vào một bụi cỏ dại, thở hắt một tiếng rồi chán nản đặt chân lên con đường mòn chạy dọc ruộng khoai, tiếp tục rảo bước.

Chỉ đến khi bước vào nhà, nhìn thấy vẻ mặt rạng rỡ của cô học trò, Quý ròm mới trút bỏ được sự bức bối đeo bám nó bấy giờ.

Nhỏ Hường xinh xắn, khi nó cười tươi Quý ròm tưởng như nhìn thấy một bông hoa đang nở ngay trên bàn học.

Nhỏ Hường đẩy cuốn tập đến trước mặt Quý ròm, mặt hơn hớn:

-Mấy bài toán hôm trước anh ra cho em, em làm xong hết rồi nè.

- Em siêng học ghê.

Quý ròm vui vẻ khen và kéo cuốn tập lại gần, chăm chú dò từng dòng. Quý ròm ra cho nhỏ Hường năm bài toán về hàm số, con nhỏ làm đúng được bốn bài. Bài thứ năm chỉ sai một chút xíu.

Nhỏ Hường hỏi hộp quan sát từng chuyển động trên mặt thầy nó, thở phào khi thấy thầy nó gật gù và hào phóng, khen tiếp:

- Em giỏi quá.

- Đúng hết hả anh?

- Gần hết. Chỉ trật có tí tẹo. Như vậy là xuất sắc lắm rồi.

Hết khen “siêng”, khen “giỏi” đến khen “xuất sắc”, Quý ròm khiến mặt nhỏ Hường ửng hồng như hắt nắng. Nó nhìn thầy nó, long lanh mắt:

- Nhờ anh đó.

Bao giờ cũng vậy, hễ đôi mắt nhỏ Hường thoáng long lanh là Quý ròm hấp tấp ngó lơ chỗ khác. Quý ròm nhìn chiếc nông phơi củ cải trước sân, ngẩn ngơ nhủ bụng: Sao mình không thể nhìn thẳng vào mắt nhỏ Hường nhỉ? Nó chợt nhớ nó đọc được ở một cuốn sách nào đó, người ta bảo rằng những người đảng hoàng khi trò chuyện bao giờ cũng nhìn thẳng vào mắt người đối diện. Còn những người khi trò chuyện mà ngó lơ chỗ khác là những người không thành thật, những kẻ gian manh. Quý ròm khề nhần mặt khi nghĩ tới đó. Cũng lạ, Quý ròm là chúa bốc phét, chúa bịa chuyện và những lúc ba hoa thiên địa nó thường nhắm tịt mắt hoặc nhìn lên trời để người đối diện không nhìn thấy trông mắt đảo lia đảo lịa của nó. Nhưng nó lại không

hề bản khoán gì. Những lúc đó nó chẳng quan tâm đến chuyện “đàng hoàng” hay “gian manh”. Thế mà lúc này, buộc phải tránh ánh mắt của một đứa con gái, nó lại nghĩ ngợi quá thể.

Quý ròm nghĩ và nghĩ, nhìn chiếc nong mà không biết đang nhìn chiếc nong, tia nhìn chăm chăm đến mức có cảm giác không phải nó nhìn, mà ánh mắt nó bị mắc kẹt chỗ chiếc nong, đọng lại ở đó, không dời đi đâu được. Đến mức nhỏ Hường phải quay đầu nhìn theo ánh mắt của thầy nó, hiểu kỳ hỏi:

- Anh nhìn cái gì ngoài sân thế anh?

- Nhìn gì đâu! – Quý ròm giật mình đáp.

Nhỏ Hường cười khúc khích:

- Chứ không phải anh thèm ăn củ cải hả?

- Đâu có. – Quý ròm cười méo xẹo – Đang dạy học ai lại thèm ăn.

Quý ròm quay lại cầm lên cuốn sách toán, “e hèm” một tiếng, cố lái câu chuyện ra xa đề tài khó nói này:

- Bây giờ anh dạy em học tiếp nè.

Nhỏ Hường vội vàng chỉnh lại thế ngồi:

- Dạ.

- Hôm nay anh dạy em hai bài một lúc, em phải cố lên nhé.

- Học gì nhiều thế anh?

- Như vậy cũng chưa gọi là nhiều đâu. Ngày mai, ngày mốt, có khi anh phải dạy ba bài một lúc mới kịp.

Nhỏ Hường ngơ ngác:

- Kịp gì hở anh?

Quý ròm lại ngó ra chỗ chiếc nong, giọng đột nhiên chùng đi:

- Anh không còn ở đây lâu nữa. Anh sắp về lại thành phố rồi.

Nhỏ Hường nín khe sau câu nói của Quý ròm, mặt xịu xuống. Cái cảm giác mà nó đang cảm thấy lúc này là cảm giác của người đang đi đột ngột và phải tường. Trong hàng trăm câu nói mà thầy nó có thể nói, đây là câu nói nó ít chờ đợi nhất. Cũng có thể là nó không hề chờ đợi. Mãi chìm đắm trong niềm vui được học với một ông thầy giỏi giang, vui vẻ, mãi hào hứng với viễn ảnh sắp được cấp sách tới trường, nhỏ Hường quên mất thầy nó không phải là người làng này. Thầy nó chỉ về đây nghỉ hè. Hết hè, thầy nó phải chia tay nó.

Nhỏ Hường buồn thiu buồn thiu. Nó ngồi lì thình như vậy lâu thật lâu. Quý ròm không quay lại, nói đứng ra là muốn quay lại nhưng không dám. Không nghe nhỏ Hường ừ hử gì, nó biết học trò nó đang buồn. Nó cũng thế thôi, nó cũng đang buồn.

Quý ròm biết nó và Tiểu Long chỉ còn ở lại làng này chừng một tuần lễ nữa thôi. Vì vậy mà nó không tiếc công sức và thời gian để chỉ vẽ, kèm cặp cho anh em thằng Thời và nhỏ Hường. Mãi lo lắng cho các “học trò”, Quý ròm không có thời gian để nghĩ đến cảnh chia tay. Bây giờ, đột nhiên nhắc tới chuyện đó, nó mới thần thờ nhớ ra nó chỉ gặp mặt nhỏ Hường một thời gian ngắn nữa thôi. Trong một lúc, nó bùi ngùi hình dung ra một ngày nào đó nó sẽ không còn thấy nhỏ Hường nhìn nó bằng ánh mắt long lanh cảm kích, không còn nghe nhỏ Hường luôn miệng khen nó “hay ghê”, “đúng ghê” nữa.

Có cảm tưởng thằng Hiện vừa khuôn về hai tượng đá đặt trong nhà. Thầy một đồng, trò một đồng, cả hai như đang cố thi nhau xem ai bất động lâu hơn ai, giống hệt cảnh Tam Tạng thi ngồi yên với Hổ Lực đại tiên, quốc sư nước Xa Trì trong truyện Tây Du.

Mãi một lúc, người lên tiếng phá tan sự im lặng khắc khoải là nhỏ Hường:

- Chừng nào anh về lại thành phố?

- Chừng một tuần nữa.

Quý ròm khẽ đáp, nó liếc nhanh cô học trò một cái rồi lại nhìn ra sân, như thể chiếc nông phơi bữa nay đột ngột trở nên đầy thu hút.

Nhỏ Hường lại nói, giọng như đang nghệt mũi:

- Còn một tháng nữa mới khai giảng mà anh.

Quý ròm hiểu câu nói của cô học trò có nghĩa là “Sao anh về sớm vậy?”, liền khào khào đáp:

- Tụi anh phải về sớm để ôn tập.

Lý do của Quý ròm chính đáng đến mức nhỏ Hường không tiện thắc mắc nữa. Nó lặng lẽ nhìn thầy nó bằng đôi mắt ngân ngấn nước. Và khi nó nói tiếp, giọng nói của nó như cũng chứa đầy hơi nước, dù nó cố tỏ ra cứng cỏi:

- Anh dạy em bài mới đi.

Quý ròm tăng hắng một tiếng thật lớn để nhấn chìm cơn xúc động.

-Ồ há.

Nó lật sách loạt soạt:

- Bây giờ anh ôn cho em bài Mặt phẳng tọa độ trước nhé.

Quý ròm cố lấy giọng bình tĩnh để giảng cho nhỏ Hường cách làm thế nào để xác định được vị trí của một điểm trên mặt phẳng. Nó vẽ nguệch ngoạc một tấm bản đồ ra giấy rồi trở cây thước trên tay vào một điểm.

- Ví dụ như đây là thành phố Hồ Chí Minh. Tọa độ địa lý của thành phố Hồ Chí Minh là 10 22'33” – 11 22'17” độ vĩ Bắc và 106 01'25” – 107 01'10” độ kinh Đông...

Quý ròm thao thao, không biết học trò nó chẳng nghe thấy gì. Nhỏ Hường dường như vẫn chưa ra được ngoài rìa của nỗi buồn. Cho nên Quý ròm giảng khô nước miếng, hỏi lại:

- Em biết thế nào là các trục tọa độ chưa?

Nhỏ Hường lại hỏi lại một câu trót quớt:

- Ở thành phố, anh ở đường nào vậy?

Quý ròm nói tên đường, rồi hỏi:

- Em phân biệt được trục tung và trục hoành chưa?

- Nhà anh ở số mấy vậy?

Tới đây thì Quý ròm ngỡ ngơ nhỏ Hường bị điếc đột xuất. Nó hỏi một đường, nhỏ Hường cứ nói một nẻo. Nó đành phải nói số nhà. Rồi ngẩn ngơ hỏi lại:

-Em hỏi số nhà anh chi vậy?

- Viết thư cho anh chứ chi.

- Viết thư cho anh?

- Ồ. Mai mốt đi học, gặp chỗ nào không hiểu, em sẽ viết thư hỏi anh.

Quý ròm gật đầu:

- Ủ. Nếu em bí chỗ nào thì cứ viết thư cho anh.

Giọng nhỏ Hường đột nhiên giống như hờn dỗi:

- Nếu em không bí chỗ nào thì không được viết thư cho anh hả?

- O... ờ... - Quý ròm bối rối – Anh đâu có nói vậy. Em cứ viết thư cho anh thoải mái.

- Anh nói thiệt đó hả?

- Anh nói lão Hà Bá rút căng anh liền! – Quý ròm giơ tay lên trời, hùng hồn – Anh trông thư em từng ngày từng giờ mà.

Nói xong, Quý ròm bỗng nghe nóng ran nơi gáy. Thấy nhỏ Hường buồn buồn, Quý ròm muốn làm cho học trò vui. Nhưng vừa mở miệng ba hoa, nó chợt thấy câu nói của nó có vẻ kỳ kỳ. Quý ròm cựa quậy vai và hông, hai bàn tay lúng túng duỗi ra nằm lại dưới gầm bàn, miệng ho liên tục, như thể làm thế thì cô học trò sẽ không nghe mình vừa nói gì.

Nhưng làm sao nhỏ Hường không nghe được. Mặt nó ửng lên sau câu nói của Quý ròm.

Nhưng nó không thấy kỳ kỳ. Nó chỉ thấy cảm động.

Nó nói:

- Cái ông Pythagore ấy.

- Ông Pythagore sao hở em?

- Ông có một câu nói hay ghê.

- Ông nói gì vậy?

- Câu này nè. – Nhỏ Hường chỉ tay vô trang sách đang mở trước mặt.

Quý ròm nhắm đọc “Hoa trái của đất chỉ nở một vài lần trong năm, còn hoa trái của tình bạn thì nở suốt bốn mùa”, rồi tặc tặc lưỡi:

-Ồ, hay thật.

Nhỏ Hường lắc mái tóc:

-Nhưng anh và em là tình thầy trò chứ đây phải tình bạn.

- Thầy trò gì! – Quý ròm cười méo xẹo – Anh và em chỉ là bạn bè thôi.

- Bạn bè sao được mà bạn bè. Anh dạy em học mà.

- Cái này là kèm học thôi. Giống như anh Tiểu Long bạn anh đó, trước đây anh vẫn kèm toán cho anh. Đó là bạn bè giúp nhau.

Nhỏ Hường chớp mắt:

- Sao anh Tiểu Long không xuống nhà em chơi? Em chỉ gặp anh có mỗi một lần.

Nhỏ Hường tự nhiên hỏi đâm ngang khiến Quý ròm giật thót. Nó hóp bụng lại như tránh một lưỡi kiếm vô hình:

- Anh Tiểu Long hả? À, anh có rủ chứ. Ngày nào anh cũng rù mỗi cả miệng nhưng anh đâu có chịu đi.

Nhỏ Hường không nhận thấy thầy nó đang nói năng ấp a ấp úng, lại hỏi:

- Sao anh không chịu đi?

- Tại sao hả? – Quý ròm quay đi chỗ khác để nhỏ Hường không thấy cái nhăn mặt của nó, đầu xoay tít – Tại vì anh bảo ngày nào cũng gặp anh chả có gì vui. Ảnh bảo bạn bè mà thấy mặt nhau hoài chán lắm. Chỉ chơi với tụi Đế Lửa thì anh mới thấy vui.

Nhỏ Hường không biết Quý ròm đảo ngược hoàn toàn câu nói của Tiểu Long. Nên nó cứ ngồi thừ ra ngẫm nghĩ. Nói muốn nói với Quý ròm là nó hổng có chút xịu gì giống như vậy. Nó gặp Quý ròm mỗi ngày mà nó đâu có chán. Ngày nào không gặp thầy nó, lúc đó lòng nó mới không vui.

Nhưng rốt cuộc nhỏ Hường đã không nói gì với thầy nó.

Chỗ này, nhỏ Hường khác Quý ròm. Nó nhận thấy ý nghĩ của mình kỳ kỳ nên nó ngại ngần không nói ra. Quý ròm thì khác, bao giờ Quý ròm cũng nói ra rồi mới giật mình thấy kỳ kỳ. Có lẽ tại Quý ròm là con trai còn nhỏ Hường là con gái chăng?

6. Chương 06

Chương 6.

Quý ròm phía vung tán tàn về Tiểu Long, không ngờ nó sẽ **ng đầu Tiểu Long chỉ ít phút sau đó.

Quý ròm rời khỏi nhà nhỏ Hường với tâm trạng ngùi ngùi. Bữa nay không hiểu sao thầy trò nó lại nhắc đến ngày chia tay khiến buổi học tự nhiên như được vẩy bọc trong bầu không khí sũng hơi nước.

Quý ròm vừa đi vừa nghĩ đến cô học trò của mình. Đôi môi nó lúc này giống như trong phim hoạt hình, lúc chành ra, lúc trĩu xuống, lúc mím lại, tùy theo những hình ảnh thoát ẩn thoát hiện trong đầu nó. Có lúc nó thử nghĩ đến ngày nó không còn gặp nhỏ Hường, thử đoán xem tâm trạng của nó lúc đó ra sao nhưng chẳng có gì nảy ra trong đầu nó hết, đơn giản là nó chưa trải qua khoảnh khắc đó bao giờ.

“Hoa trái của tình bạn thì nở suốt bốn mùa”, Quý ròm băng khuâng nhớ đến câu nói của Pythagore, tự hỏi “Thế hoa trái tình bạn nở ở đâu nhỉ?”. Và dù chỉ có một mình nó chỗ rầy khoai, nó vẫn len lén nhìn quanh và sè sẹ đặt tay lên ngực, lẩm nhẩm: “Chắc là ở... chỗ này!”.

Một tiếng “vút” thành linh vang lên, tiếp theo là một tiếng “Ủi da” cắt ngang sự mơ mộng của Quý ròm. Nó chưa kịp định thần đã nhắc thấy một bóng người lao vụt ra khỏi bụi cây bên tay trái, vọt chạy.

Quý ròm thấy bóng người quen quen, chưa kịp nhận ra là ai, đã nghe một tiếng “bộp”, một hòn sỏi đã đập trúng ngay hông nó. Lần này nó đoán được phát đạn bắn ra từ bên phải, nhưng nó không có thì giờ quét mắt về chỗ bụi tre khả nghi. Be sườn nó nhói lên như bị mũi dùi đâm phải, đau đến mức tất cả những gì nó có thể nghĩ đến trong lúc này không phải là xác định thủ phạm là ai mà là làm sao chạy thật lẹ để đừng trúng thêm một phát nữa.

Lần đầu tiên, Quý ròm phát hiện đôi chân nó chạy nhanh hơn ý nghĩ.

Nó lao vào con ngõ tre, phóng vèo vèo, muồn chóng cả mặt khi thấy cây cối hai bên chạy lùi loang loáng.

Trước mặt nó, nạn nhân kia cũng phóng vùn vụt. Chung quanh hai đứa nó, những tiếng “véo, véo” không ngừng vang lên, cho biết cả đồng hồn đạn vừa sượt qua người tụi nó.

Cứ thế, kẻ trước người sau, Quý ròm và bóng người phía trước giống như đang chơi trò rượt bắt, mệt bỏ hơi tại, cả hai chỉ lảo đảo dừng lại khi những hòn sỏi đã không còn bắn theo và con lộ đất dẫn lên xóm Trên đã hiện ra xa xa trước mặt.

Quý ròm cố rần lên mấy bước, đập khê lên vai thẳng nhãi lúc này đang chống hai tay lên đầu gối khom mình thở dốc:

- Này, nói tao nghe coi, tại sao thẳng đó bắn mày...

Quý ròm sung sướng khi biết mình không phải là nạn nhân duy nhất của kẻ giấu mặt. Nó hy vọng thẳng nhãi đồng cảnh ngộ sẽ tiết lộ cho nó biết bí mật đằng sau những cuộc phục kích dai dẳng này. Nhưng thẳng nhãi kia đã nhanh chóng làm Quý ròm cụt hứng:

- Tao mà biết tại sao là tao chết liền!

Vừa làu bàu nó vừa quay lại, và khi nhận ra nó là ai thì điều mà Quý ròm cảm thấy không chỉ là sự cụt hứng nữa. Quý ròm thét lên sững sốt:

- Sao lại là mày hở mập?

Tiểu Long quệt mũi:

- Sao lại không phải là tao hở ròm?

- Tao không giỡn với mày nghe mập? – Quý ròm nghiêng răng trèo trẹo. Nó liếc thẳng bạn nó từ đầu đến chân – Bữa nay mày mặc cái áo của ai mà dài thòng thế?

Tiểu Long cười khì khì:

- Áo này tao “chôm” của chú tao.

- Mày cố tình “ngụy trang” để đánh lừa tao hả?

Quý ròm gầm gừ hỏi, nhưng Tiểu Long không trả lời. Đang toét miệng cười, nó bỗng nhăn mặt cúi xuống xoa xoa bắp chân:

- Ui da, đau quá!

- Đang đòi! – Quý ròm cười khẩy – Mày nấp trong bụi để theo dõi tao phải không?

- Biết rồi mà còn hỏi! – Tiểu Long nói trống, nó đứng thẳng lên và cố tình quay lưng về phía thằng bạn nó.

Quý ròm lừ mắt, có vẻ chuẩn bị nổi cộc:

- Mày theo dõi tao chi vậy?

- Sao lại chi vậy? – Tiểu Long quay phắt lại, giọng phật ý – Nếu bữa nay tao không xuống đây làm sao tao biết chân mày chảy máu là do ná thun bắn phải và hôm qua mày xách chiếc nón bảo hộ theo là để “bảo hộ” cái “gáo dừa” của mày.

Cứ như thể Tiểu Long vừa nhét nguyên một cái mền vào miệng bạn nó. Quý ròm hả hê, trông như muốn cắn Tiểu Long một phát. Nhưng rồi nó cứ há hốc như thế. Nó không định cắn. Nó đang chơi với đó thôi.

- Mày... mày biết hết rồi hả? – Mãi một lúc, Quý ròm mới lấp bắp hỏi.

- Sao lại không biết khi mà chân tao bữa nay bỗng nhiên lại giống hệt chân mày.

Vừa nói Tiểu Long vừa nhăn nhó gĩa chân cho Quý ròm xem. Bắp chân Tiểu Long cũng đang rướm máu.

- Thằng nào ác ôn thế nhỉ?

Quý ròm quay đầu nhìn con ngõ mỗi lúc một tối dần sau lưng, lăm lăm, đầu hừng hực như bốc khói.

Không biết trút giận vào đâu, nó quay sang gây sự với Tiểu Long:

- Còn mày nữa! “Vô sư vô địch đại lực sĩ” cái con khỉ gì mà cũng chạy vãi ra quần.

- Nó bắn đau quần đấy, đứng lại để làm bia cho nó à.

- Chứ các tuyệt chiêu “song phi cước thiết đầu công” của mày đâu rồi?

- Mày chả biết cóc gì mà cứ bô bô! – Tiểu Long đồ quạu – Nó nấp trong bụi thì tao làm gì được.

Tiểu Long bực thằng ròm quá. Nó tung chân đá gió, nhăm nhắng:

- “Thiết đầu công” thì “thiết đầu công” chứ. “Thiếu đầu công” đâu phải dùng để chơi với ná thun. Hừ, nó mà bắn trúng một phát, đầu tao bể làm tám mảnh là ít!

Quý ròm chợt nhana ra cơn giận vô lý của mình. Nó bá vai Tiểu Long, cười xoa:

- Ồ, rơi vào tình cảnh này, Lý Tiểu Long cũng bó tay, huống hồ gì Tiểu Long.

Mặt nó thoáng đăm chiêu:

- Nhưng đứa đó là đứa nào vậy hở mày?

Tiểu Long ngo nguẩy cổ, nó vén vạt áo dài lòng thông, loay hoay cột ngang bụng, chép miệng:

- Chắc là một đứa nào đó.

- Mày thông minh thiệt đó, mập. – Quý ròm nhếch mép – Câu trả lời của mày làm đầu óc tao sáng hẳn ra.

Được Quý ròm khen, Tiểu Long khoái quá. Nó lớn lên:

- Thông minh gì đâu!

- Thông minh quá đi chứ! – Quý ròm tỉnh khô – Mày đừng có vờ khiêm tốn. Mày thử nhớ lại câu trả lời của mày vừa rồi xem!

Tiểu Long “thử nhớ lại”. Và bộ mặt đang tươi hơn hớn của nó lập tức sụp xuống. Nó kịp nhận ra câu trả lời của nó chẳng thông minh tẹo nào. Nó trả lời chán phèo. Trả lời mà như không trả lời. Vậy mà thằng ròm lại nở khen nó. Thằng ròm cố tình chơi khăm nó thì có.

Tiểu Long tức lắm, quai hàm nó bạnh ra. Cũng giống như rắn hổ mang, khi quai hàm con người ta bạnh ra tức là người ta sắp sửa phun ra một câu nói độc địa nào đó.

Quý ròm nhìn Tiểu Long qua khước mắt, nín cười chờ thằng mập “mổ” nó.

Tiểu Long ngoác miệng thật lớn, nhưng thay vì “mổ” Quý ròm nó lại thẳng thốt kêu lên:

- Ê, coi cái gì kìa!

Quý ròm đánh mắt theo tay chỉ của Tiểu Long, và gần như cùng lúc cả hai chạy ủa về phía nhánh cây đâm bứt chia ra bên đường.

Nhánh cây cao hơn đầu tụi nó một chút, trên đó đang phát phơ một cái gì trắng trắng to như tàu lá chuối. Giữa bóng chiều chập choạng, cái vật trắng trắng đó đưa qua đưa lại trong gió trông như lá phướn gọi hồn khiến Quý ròm và Tiểu Long bất giác hăm đà phi lại.

- Ghê quá mày! – Quý ròm lết từng bước, run run nói, mắt vẫn dính chặt vào cái vật đang đưa trên cao.

- Chắc là con điều giấy của đứa nào. – Tiểu Long khịt khịt mũi nói, không rõ trấn an Quý ròm hay tự trấn an mình.

Hai đứa từ từ lại gần, mắt nhìn chòng chọc vào cái vật đó. Bây giờ thì cả hai đều nhận ra nếu đó là cao điều thì cũng không phải là con điều giấy. Chính xác thì đó là con điều vải.

Nhưng đó cũng không phải là con điều. Chỉ là một mảnh vải ai đó cố tình cột vào nhánh đâm bứt. Gì thể nhỉ? Quý ròm tự hỏi, lại gần, gần hơn nữa. Và cặp mắt nó không cần lục lọi, chỉ nhìn thoáng qua nó đã thấy dòng chữ viết nguệch ngoạc bằng than trên mảnh vải phát phơ.

Mắt Quý ròm đỏ dần lên theo từng con chữ: “Đứa nào tán tỉnh con gái xóm tao lần sau bể đầu ráng chịu!”. Khi Quý ròm đọc xong thì giống như có mặt trời đang hiện ra trên mặt nó.

Chẳng ai nói gì thì Quý ròm cũng đã ngượng chín người, đã muốn kiếm một kẻ nứ để chui xuống đất rồi. Đã thế Tiểu Long còn buột miệng, cảm khái:

- Ra vậy!

Giọng Tiểu Long y như giọng một điều tra viên vừa vén được bức màn bí ẩn của một vụ giết người.

- Ra vậy cái đầu mày! – Vừa then vừa tức, Quý ròm mím môi đấm Tiểu long một cú thật lực – Ra vậy là sao? Là mày cũng nghĩ tao giống như thằng khỉ đó suy diễn hả?

Thấy thằng ròm phồng mang trợn mắt, Tiểu Long phát hoảng. Nó xoa xoa bả vai, mặc dù cú đấm của Quý ròm giống như gãi ngứa, miệng rớt rít:

- Bớt giận, bớt giận! Có gì thì ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh rồi từ từ...

- Không ăn uống gì hết á! – Quý ròm gầm lên, trông nó lúc này rất giống một con sư tử vừa bị chọc gậy vào lỗ mũi – Mày trả lời đi. Mày nói “ra vậy” là sao?

Tiểu Long bối rối gãi chóp mũi:

- Ý tao muốn nói là bây giờ tao đã hiểu tại sao thằng đó nó bắn mày...

Rồi thấy thanh minh như vậy chẳng khác gì châm ngòi cho thằng ròm bùng nổ, Tiểu Long cuống quýt nói thêm:

- Ờ, tao muốn nói là thằng đó nó hiểu lầm mày.

Quý ròm nghiêng răng:

- Nó toàn hiểu sai.

- Ừ, toàn hiểu sai.

Quý ròm đá chân vào hàng rào:

- Toàn nghĩ bậy.

- Đúng rồi! Toàn nghĩ bậy! – Tiểu Long sốt sắng phụ hoạ.

Quý ròm đâm hai tay vào nhau:

-Bây giờ sao?

Tiểu Long gãi gáy:

- Đừng xuống xóm Dưới nữa!

- Mà nói gì? – Quý ròm nhảy nhồm như bị ong chích – Mà xúi tao nghỉ dạy luôn hả?

Tiểu Long bước lui một bước:

- Chỉ có cách đó thì mày mới khỏi bị... bể đầu.

- Đẹp! – Quý ròm gầm lên lần thứ hai – Cho bể đầu luôn!

Nó vung tay:

-Nếu tao ru rú ở nhà, thằng đó sẽ cười vào mũi tao. Hơn nữa, tao không muốn nhỏ Hường bỏ dở việc học chỉ vì một đứa bá vớ.

Nghe Quý ròm nhắc tới chuyện học hành của nhỏ Hường, Tiểu Long chợt nhận sự việc không đơn giản như nó nghĩ. Quý ròm ở nhà cũng tốt. Quý ròm bị người khác cười vào mũi cũng không sao. Nhưng không thể để chuyện ôn tập của nhỏ Hường bị ảnh hưởng được. Thằng Hiện đã kỳ vọng rất nhiều vào Quý ròm. Tại nó không thể để cho thằng Hiện thất vọng.

So với Tiểu Long, Quý ròm còn bứt rứt hơn. Nó bồi hồi nhớ đến nụ cười hiền hậu, ánh mắt biết ơn và những chăm sóc âm thầm của mẹ nhỏ Hường dành cho nó trong những ngày qua. Còn nhỏ Hường nữa, cô bé cũng quý mến nó biết bao. Hồi chiều, chỉ nghe một tuần lễ nữa nó sẽ về lại thành phố, đôi mắt nhỏ Hường đã ầng ằng nước. Mặt cô bé như nhúng trong nỗi buồn suốt cả buổi chiều đến mức Quý ròm ngồi dạy học cứ chốc chốc phải ngoảnh đầu nhìn ra sân nắng. Bây giờ, nếu vì sợ lời đe dọa của thằng nhãi giấu mặt, Quý ròm không xuống xóm Dưới nữa, chắc nhỏ Hường sẽ khóc hết nước mắt. Tội nó ghê!

Mặt dàu dàu, Quý ròm nhảy lên rút mảnh vải “tối hậu thư” xuống. Nó gói thành một cục, nhét túi quần:

- Thôi, về!

Tới lượt Tiểu Long bắn khoăn:

- Bây giờ sao?

Quý ròm thở hắt ra, giọng cam chịu:

-Cho nó bắn! Ngày mai tao vẫn xuống đây!

7. Chương 07

Chương 7.

Bữa đó, suốt đường về vắng vẻ, Tiểu Long và Quý ròm đi cạnh nhau như hai chiếc bóng. Tiểu Long biết Quý ròm không muốn nhắc gì đến chuyện này nên nó tự động dằn miệng mình lại, mặc dù nó thấy nó và thằng ròm leo đèo bên nhau mà không đứa nào nói chuyện với đứa nào thì đúng là kỳ cục hết sức. Đã mấy lần, nó liếc sang phía Quý ròm, mấp máy môi tính gọi chuyện nhưng rồi cuối cùng nó kịp nuốt xuống bụng những gì nó định nói. Nó làm điều đó trông thật là vất vả.

Có lúc Tiểu Long đưa mắt nhìn băng quơ để đầu óc lãng đi chuyện buồn trước mắt. Lúc này, ở phía chân trời rắng chiều đang rặng lên và trên đầu hai đứa nó, chim bay từng đàn như vãi thóc. Gió lẩn tròn trên đồng, lúa nhấp nhô và bọn châu chấu từ đâu đó trong cỏ kéo ra nhảy lách tách như đang chơi trò lướt sóng.

Nhìn lũ chim đang dất dứu nhau về tổ, vừa bay vừa riu rít gọi đàn, Tiểu Long thấy lòng mình xốn xang quá. Nó lại quay nhìn thẳng ròm.

Nhưng thẳng ròm vẫn thế, vẫn gằm mặt lăm lăm bước, nghĩa là không giống thẳng ròm liến láu mọi hôm chút nào. Tự dưng Tiểu Long thấy thương bạn quá. Nó ngần ngừ:

- Hay tụi mình nói chuyện này với thẳng Dế Lửa?
- Không.
- Nó là thủ lĩnh xóm Dưới, thế nào cũng phăng ra được thẳng đó là ai.
- Không. – Quý ròm vẫn cộc lốc.

Thái độ của Quý ròm khiến Tiểu Long vừa ngạc nhiên vừa bức mình. Nó không thể nghĩ được tại sao thẳng bạn nó cứ khẳng khẳng như thế. Nhưng Tiểu Long chỉ bức mình một chút thôi. Rồi nó hiểu ngay vì sao thẳng ròm không muốn Dế Lửa can thiệp vô chuyện này. Thẳng ròm mắc cỡ! Thẳng ròm không muốn ai biết chuyện “lãng nhăng” của nó.

- Thế mày thích nhỏ Hường thật à?
- Bậy!

Tiểu Long nhìn bạn bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ, muốn chất vấn tiếp nhưng nó lại không biết phải hỏi gì. Nó cố đào bới trí nhớ, xem thử nó đã từng thích một con nhỏ nào chưa nhưng vô hiệu. Tiểu Long chưa thích ai. Cho nên dù rất muốn khai thác Quý ròm, nó không biết phải bắt đầu cuộc điều tra từ đâu. Nó giống như người định khoan giếng nhưng không biết mạch nước nằm ở chỗ nào.

Như đọc được ý nghĩ trong đầu thẳng mập, Quý ròm đột nhiên hừ mũi:

- Mày đừng có nghĩ ngợi lung tung! Nếu có đứa thích nhỏ Hường thì đó là thẳng tấn công tao chứ không phải là tao.

Tiểu Long “à” lên một tiếng. Nó gần như reo lên:

- Đúng rồi. Chính vì thích nhỏ Hường nên nó mới ghét mày.
- Thì vậy.
- Thấy mày ngày nào cũng xuống nhà nhỏ Hường, nó tưởng mày đang “cưa cắm” em gái thẳng Hiện.
- Chứ gì nữa! – Quý ròm nhún vai – Tao đã nói nó toàn nghĩ sai mà.

Tiểu Long chớp mắt:

- Nếu đã biết nó nghĩ sai tại sao mày không muốn nói cho thẳng Dế Lửa biết.
- Tại sao ấy à? – Quý ròm nuốt nước bọt – Thế nhờ thẳng Dế Lửa cũng nghĩ sai luôn thì sao?
- Ờ há.

Tới đây thì Tiểu Long không thắc mắc nữa. Nếu nó, thẳng Tắc Kè Bông, thẳng Lượm và cả thẳng – bắn – ná – thun nghĩ rằng Quý ròm đang mê tít nhỏ Hường thì dĩ nhiên thẳng Dế Lửa và bọn trẻ xóm Dưới cũng có thể nghĩ như thế lắm. Hèn gì mà thẳng ròm thà chịu bể đầu chứ nhất định không thềm cầu cứu thủ lĩnh xóm Dưới.

Tối đó, Tiểu Long nằm thao thức cả đêm. Nó vừa thương bạn vừa lo cho bạn. Càng nghĩ ngợi nó càng thấy Quý ròm tốt ơi là tốt. Quý ròm là đứa hay nghĩ đến người khác. Từ ngày về đây nghỉ hè, thẳng bạn của nó chẳng vui chơi được mấy tí. Quý ròm chẳng được câu cá, bắn chim, chẳng được tắm suối ngày nào. Một thời gian dài, nó đi giúp việc cho nhà thẳng Thời để đỡ dần cho nhỏ Gái. Bây giờ nó hết chạy lên xóm nhà

ngồi trên cầu Sắt lại tất tả chạy xuống xóm Dưới, chỉ để dạy học không công cho anh em thằng Thời và nhỏ Hường. Nó tốt như thế mà bây giờ nó sắp bị thằng nhãi vớ vẩn kia bắn bể “gáo dừa”.

Tiểu Long nằm dayqua trở lại, đầu loay hoay nghĩ cách giúp bạn. Xưa nay, bàn mưu tính kế là chuyện của Quý ròm và nhỏ Hạnh. Đó là nhiệm vụ của những bộ óc thông minh. Nhưng suốt mùa hè này, Tiểu Long cứ phải nghĩ kế suốt. Nó phải ép bộ não chậm chạp của nó hoạt động liên tục, khá hơn người ta khởi động chiếc xe chết máy một chút, nhưng vẫn khiến nó thấy đầu nó kêu ong ong như có ai vừa chơi nghịch thả một con ruồi vô trong đó.

* _ * o0o ^ _ ^

Quý ròm không biết Tiểu Long lại âm thầm đi theo mình, nhất là sau thái độ cương quyết của nó hôm qua.

Hơn nữa, bữa nay nhỏ Hường tặng nó một chiếc lá xương khô khiến nó vui vẻ đến mức quên bằng vụ “tối hậu thư”. Chiếc lá như dệt bằng những sợi gân trắng mảnh mai, trông đẹp lạ lùng. Quý ròm nghiêng đầu ngắm nghía chiếc lá đang in mình trên tờ giấy thấm, trầm trồ:

-Ôi, đẹp quá!

Quý ròm khê khàng cầm lên chiếc lá, kê vào sát mắt:

- Lá gì vậy em?

- Lá bồ đề.

Quý ròm tò mò:

- Em làm sao mà chiếc lá được như thế này?

- Em ngâm trong nước vo gạo. Em phải ngâm suốt một tháng lần đó.

Quý ròm nhìn cô học trò, cảm động:

- Em tặng anh hả?

- Dạ.

- Sao em không để chơi?

- Chiếc lá này em để dành tặng anh mà. – Nhỏ Hường nhìn thầy nó bằng ánh mắt long lanh – Em sẽ ngâm chiếc lá khác.

Quý ròm nhớ tụi bạn gái trong lớp nó cũng có đứa thích chơi trò ép lá. Nhưng tụi nó không ngâm lá trong nước vo gạo như những đứa trẻ thôn quê. Trẻ em thành phố ngâm lá trong những lọ phẩm màu.

Quý ròm nghe người ta bảo ép lá khô trong tập là nhằm lưu lại những kỷ niệm của tuổi học trò. Nhỏ Hường tặng cho nó chiếc lá xương khô, chắc muốn nó đừng quên những ngày xuống xóm Dưới dạy học.

Lần đầu tiên Quý ròm không tránh ánh mắt long lanh của học trò nó. Đôi mắt nhỏ Hường lúc này không giống dòng sông ồm ồm nữa, mà giống như hai giọt nước đang nhí nhảnh lặn qua lặn lại. Quý ròm nhìn bóng mình đang phản chiếu trong hai giọt nước, mỉm cười:

- Ủ, anh sẽ giữ chiếc lá này làm kỷ niệm.

Chiếc lá xương khô mỏng manh, muốn giữ nó làm kỷ niệm, trước hết Quý ròm phải bảo vệ được nó trên đường về nhà.

Ông thầy mượn cô học trò một cuốn tập, kẹp chiếc lá và tờ giấy thấm vào trong đó, rồi cầm khư khư cuốn tập trên tay, thận trọng bước từng bước ra cửa. Quý ròm không dám nhét cuốn tập vô túi quần, cũng không dám cuộn tròn nó lại, sợ làm thế sẽ gây những gân lá.

Quà tặng của học trò làm Quý ròm xao xuyến quá.

Quý ròm mãi nâng niu cuốn tập.

Chỉ khi bước chân tới bãi đất cày, Quý ròm mới sực nhớ ra sự nguy hiểm đang chờ đợi mình. Nó run bắn khi nhớ tới lời dọa cho một phát vào đầu của kẻ giấu mặt.

Theo phản xạ tự nhiên, Quý ròm đưa cuốn tập lên che ót. Nhưng rồi nó lại bỏ tay xuống. Nó sợ thằng nhãi kia bắn trúng cuốn tập, như thế chiếc lá khô sẽ vỡ. Nhỏ Hường tặng chiếc lá cho nó làm kỷ niệm. Nó không muốn kỷ niệm bị vỡ tan khi nó vừa ra khỏi nhà nhỏ Hường chưa tới mười lăm phút.

Để chắc ăn hơn, Quý ròm cẩn thận ôm cuốn tập trước ngực. Bây giờ thì Quý ròm lại lo bảo vệ chiếc lá. Nó không tin thằng nhãi kia dám bắn vào đầu nó. Chắc hẳn chỉ dọa thế thôi! Quý ròm tự trấn an, ôm chặt cuốn tập vào ngực, cố rảo bước thật nhanh.

Quý ròm vượt qua bãi đất cày rồi xuyên qua ruộng khoai một cách êm thấm.

Khi đi sâu vào con ngõ một quãng, vẫn không thấy hòn sỏi nào bắn tới, Quý ròm ngạc nhiên lắm lắm: Thằng bá vợ kia bữa nay lặn đi đâu rồi nhỉ? Bụng mừng khắp khởi, Quý ròm xoay người lại, tò mò quét mắt vào các bụi rậm hai bên. Chẳng thấy ma nào cả! Quý ròm khoái chí nghĩ. Chắc hẳn ngán thằng Tiểu Long! Hôm qua hắn rình trong bụi, thấy mình và Tiểu Long gỡ “tối hậu thư” chấp nhận sự khiêu chiến của hắn nên hắn co vòi cũng nên!

Quý ròm cầm cuốn tập quạt mát cái vào người, bĩu môi “xì” một tiếng: Hừ, nhát cáy mà cũng làm bộ làm tịch “đứa nào tán tỉnh con gái xóm tao...”

Một tiếng “vù” vang lên cắt đứt sự hào hứng trong đầu Quý ròm. Chưa kịp nhảy tránh, cũng chẳng biết tránh về phía nào, Quý ròm đã nghe một tiếng “bộp”, cuốn tập trên tay rớt thẳng xuống đất.

Quý ròm cúi nhặt cuốn tập, co giò chạy như gió: May quá, nếu không có cuốn tập chắc mình đã ăn đạn rồi!

Đang phóng thục mạng, Quý ròm đột ngột dừng lại, mặt xám ngoét: Chết rồi! Chiếc lá! Nó quýnh quít lật cuốn tập, lo lắng gỡ tờ giấy thấm ra xem. Gương mặt Quý ròm không còn tô màu xám nữa. Gương mặt nó lúc này trắng bệnh, cứ như thể nó vừa bước ra khỏi lò vôi: Trước ánh mắt thất thần của nó, chiếc lá kỷ niệm đã vỡ thành nhiều mảnh, những xương lá bị đứt khúc, rách nát một cách tội nghiệp. Trong một thoáng, Quý ròm như nhìn thấy ánh mắt long lanh của học trò nó: “Chiếc lá này em để dành tặng anh mà!”.

Một sự phẫn nộ chưa từng thấy trước đó đột nhiên lấp đầy Quý ròm. Nó quay mình phóng ngược trở lại, nỗi sợ hãi bay biến đâu mất, lao điên cuồng về phía bụi tre mà nó tin thủ phạm đang nấp trong đó. Ngay trong khoảnh khắc đó, Quý ròm không nghĩ đến những hòn sỏi có thể bắn thẳng vào chân, vào bụng, vào ngực, thậm chí vào mặt nó. Quý ròm mặc kệ tất. Ao ước cháy bỏng nhất của nó trong lúc này là làm sao tóm được thủ phạm.

Không hiểu là hên hay xui cho Quý ròm, nó chưa kịp tóm thủ phạm thì đã có người tóm sẵn cho nó.

Quý ròm đang phóng như điên, thành linh nghe tiếng la hoảng bật ra sau bụi tre:

- Ui da! Thằng nào đó? Thả tao ra!

Quý ròm sững sốt chậm bước lại, ngơ ngác nghe một tiếng khác đáp trả:

- Ông mày đây chứ thằng nào!

Lần này, Quý ròm nhận ra ngay tiếng thằng Hiện. Chết rồi, sao thằng Hiện lại có mặt ở đây kìa? Trái tim Quý ròm rớt xuống một đoạn, lơ lửng chỗ nào đó giữa phổi và dạ dày.

-Ồi, Hiện! – Như để xác nhận giùm Quý ròm, giọng nói đầu tiên thẳng thốt kêu lên – Sao mày lại bắt tao?

- Sao tao lại bắt mày hả Mận? – Thằng Hiện cười khẩy – Mày nhớ lại coi mày đang làm trò mèo gì đó!

Thằng Hiện vừa nói vừa đẩy thằng Mận ra khỏi bụi tre. Bây giờ thì Quý ròm đã nhìn thấy thằng nhãi phục kích mình mấy bữa nay. Nó cao ngang thằng Hiện, mặt tròn quay, da bóng như thoa mỡ nhưng trổ đầy mụn. Mặt thằng Mận lúc này đang nhăn như khi ăn ớt vì bị thằng Hiện bẻ quặt hai tay ra sau lưng, một bàn tay đang cầm lủng lẳng chiếc giàn nà.

Thằng Mận cũng vừa kịp chạm mặt Quý ròm. Nó hất đầu về phía nạn nhân của nó, gào lên oan ức:

- Thằng này ngày nào cũng xuống đây chọc ghẹo em gái mày, tao trừng trị nó giùm mày mà Hiện!
- Trừng trị cái đầu mày! – Hiện đá vô mong thằng Mận – Ai nhờ mày trừng trị hả?
- Cần gì ai nhờ. – Không vùng vẫy được, Mận ẹo người qua một bên cố tránh cú đá của Hiện, lớn giọng phân bua – Hể thấy chướng tai gai mắt là tao tự động ra tay!

Hiện lại co chân đá vào mông thằng Mận:

- Chướng tai gai mắt nè! Tự động ra tay nè!

Cứ nói một câu, Hiện đá một cái. Còn thằng Mận thì hết ẹo qua trái lại ẹo qua phải nhưng vẫn không né được bàn chân thằng Hiện cứ vả bôm bốp vào mông nó.

Hiện gầm gừ:

- Mày hay chọc ghẹo em gái tao thì có. Còn thằng Quý xuống nhà tao là để giúp nhỏ Hường ôn tập, hiểu chưa?
- Ủa, vậy hả? – Bộ mặt tròn quay của thằng Mận như bị ai kéo lệch đi. Nó méo xệch miệng – Tao đâu có biết. Thấy nó ngày nào cũng...
- Thế bây giờ mày biết chưa? – Hiện gắt, không chờ Mận nói hết câu.

Mận xụi lơ:

- Biết rồi.

Hiện buông tay thằng Mận ra, hừ giọng:

- Biết rồi thì sao?
- Từ nay về sau tao không rình bắn thằng Quý nữa.

Hiện co chân lên dọa:

- Chỉ vậy thôi hả?

Thằng Mận hoảng hồn, quay sang Quý ròm, mau mắn:

- Tao xin lỗi mày nha Quý.

Nó gãi gãi đầu:

- Ngày mai tao sẽ đèn cho mày lọ dầu nóng để mày xúc lên mấy chỗ bị tao bắn trúng.

Quý ròm tự nhiên muốn khóc quá chừng. Nó đâu có cần thằng Mận đèn cho nó lọ dầu nóng. Nó cũng không cần thằng Mận xin lỗi nó. Bây giờ nó chỉ muốn thằng Mận làm sao cho chiếc lá xương khô của nó lạnh lặn như cũ.

Nhưng dù ầm ứ đến mấy, Quý ròm cũng không dám trưng chiếc lá vỡ ra để bắt đèn thằng Mận. Nó sợ thằng Mận và thằng Hiện sẽ thắc mắc chiếc lá đó ở đâu ra. Nếu tụi nó gặng hỏi, chắc chắn Quý ròm sẽ bối rối. Chắc chắn Quý ròm sẽ đau khổ bất gặp mình cả lẫn, mặt nó sẽ ửng lên như mớ củ cải trong chiếc nong phơi trước sân nhà thằng Hiện. Và thằng Mận sẽ có dịp nhảy tưng tưng: “Thấy chưa! Tao nói đâu có sai!”...

Nghĩ vậy nên rút cuộc Quý ròm đành lờ đi chuyện chiếc lá, mặc dù bụng nó cay cú thằng Mận không để đầu cho hết. Nó nhìn những nốt mụn lấm tẩm trên bộ mặt trơn bóng của thằng này, nhún vai:

- Thôi khỏi. Tao có dầu nóng rồi.

Đợi thằng Mận bỏ đi một đôi xa, Hiện lại gần Quý ròm, lo lắng hỏi:

- Mày hôm nay nó rình bắn mày đau lắm hả Quý?

Không đợi Quý ròm trả lời, Hiện liếc xuống bắp chân bạn, xuýt xoa:

- Chân mày bị trầy kìa.

Quý ròm tắc lưỡi:

- Có chút xiu à.

Hiện hít vô một hơi:

- Sao mày không nói với tao?

- Nói chuyện gì?

- Chuyện thằng Mận bắn mày đó. – Hiện thu nắm đấm – Biết sớm, toa đã đập nó te tua như cái mền rách rồi.

Hiện tung một cú đá vào bụi chuối nước bên đường, tưởng tượng đó là cái mông thằng Mận, hậm hực tiếp:

- Thằng này lúc trước ngày nào cũng trêu nhỏ Hường. Bị tao rượt đánh một trận, bây giờ nó hết dám hó hé rồi.

Quý ròm vẫn không nói tiếng nào. Nó lẳng lặng đi bên cạnh Hiện, nghe tất cả những gì thằng này nói nhưng gần như không để tâm một chuyện gì. Lúc này tâm trí nó đang bận bịu với chuyện khác, quan trọng hơn: Tại sao thằng Hiện lại có mặt ở đây, lúc này?

Hiện không đọc được ý nghĩ trong đầu Quý ròm. Thấy thằng này im như thóc, Hiện cứ thấy lo lo:

- Quý này.

- Gì hở mày?

- Cho tao xin lỗi mày nha.

- Xin lỗi chuyện gì?

Hiện gãi cổ, áy náy:

- Tao nhờ mày xuống nhà kèm học cho em gái tao nhưng tao lại không bảo vệ được mày.

Quý ròm nheo mắt:

- Mày đã bắt được thằng Mận rồi.

- Nhưng...

- Mày đừng bắn khoăn. – Quý ròm đập tay lên vai bạn – Tao có trách gì mày đâu. Tao vẫn xuống nhà mày mỗi ngày mà.

Thấy bạn có vẻ chưa yên tâm, Quý ròm hươ tay vào không khí:

- Mai tao vẫn xuống. Mốt vẫn xuống. Cả bữa kia bữa k** bữa kia nữa, tao cũng vẫn xuống. Tao sẽ ôn tập cho em gái mày đến tận ngày cuối cùng trước khi tao về lại thành phố.

Ngực thằng Hiện đã thôi chèn đá. Quý ròm làm nó cảm động quá. Nó quàng tay qua vai bạn, khịt khịt mũi:

- Mày tốt ghê!

- Mày mới tốt. – Quý ròm khéo léo thăm dò – Mày rình suốt cả buổi chiều để tóm cổ thằng Mận giùm tao.

- Đâu có. – Hiện lắc đầu – Khi nãy tao chạy về nhà đình lược khoai đãi mày, bỗng nhiên thấy một bóng người thậm thò thậm thụt trong bụi tre, thế là tao âm thầm theo dõi. Hóa ra là thằng Mận đang giở trò với mày.

Tới lượt Quý ròm thở phào:

- Vậy thôi hả?

Ngay lúc đó, Quý ròm không thể nghĩ được thằng Hiện cũng biết chơi trò dóc tổ. Nó nhìn bộ mặt thật như đêm của thằng này, cảm thấy trên đời không có đứa bạn nào đáng yêu bằng đứa có cảm lẹm mà lại thêm một cái mũi hếch.

Chỉ đến khi chia tay thằng Hiện chỗ ngã ba và tung tăng một quãng xa trên con lộ đất dẫn về nhà, vừa đi vừa mỉm cười nhớ lại cảnh thằng Hiện trừng phạt thủ phạm, Quý ròm mới giật mình nhận ra sự khó tin trong lời giải thích của thằng này. Chẳng ai lại chạy về nhà nấu khoai đãi một ông thầy khi ông thầy đó sắp sửa ra về cả. Thằng Hiện lại càng không. Những ngày đầu, nó còn làm siêng chạy về nhà bốn, năm lần nhưng toàn về giữa buổi, lúc bóng nó đổ xuống bãi đất cày vẫn còn ngấn ngứ. Sau này Hiện không về nhà nữa chừng nữa. Việc chăm sóc thầy giáo ròm đã có mẹ nó lo.

Vậy mà khi nãy thằng Hiện bảo nó chạy về nhà nấu khoai đãi mình mà mình cũng tin lấy tin để, thiệt ngu ơi là ngu! Quý ròm đưa tay lên định cốc đầu mình nhưng rồi nó vội bỏ tay xuống. Nó nghĩ ra rồi. Đứa đáng bị cốc đầu không phải là nó. Có một đứa đáng cốc đầu hơn: Tiểu Long!

8. Chương 08

Chương 8.

Tiểu Long không thể không tìm cách cứu bạn.

Thằng nhóc giấu mặt đã đe rồi. Nếu Quý ròm còn mò xuống xóm Dưới, nó sẽ bắn vào đầu.

Tiểu Long lo quá, rất muốn nói cho Dế Lửa biết tình cảnh nguy ngập của bạn. Nhưng thằng ròm nhất định không chịu.

Tiểu Long không dám trái ý bạn. Nó không nói với thủ lĩnh xóm Dưới. Nó đi tìm thằng Hiện.

Đầu thằng Hiện lùng bùng khi nghe tin thầy giáo của em gái mình bị người ta hãm hại.

Đang thả bò dưới chân đồi Cất Cỏ, vừa nghe Tiểu Long thông báo, Hiện đã cầm đầu chạy như bị ma đuổi.

- Gượm đã, Hiện! – Tiểu Long hốt hoảng gọi giật và co giò rượt theo.

Hiện phanh lại, thở phì phì, trông nó rất giống một ấm nước sôi bị hở nắp:

- Gì nữa?

- Nghe tao dặn đã!

Hiện sốt ruột đến mức nó phải bấm mười ngón chân xuống cỏ để giữ cho đôi chân khỏi rục rịch phóng đi. Hai bàn tay nó liên tục duỗi ra nắm vào, đã muốn đánh nhau lắm rồi.

Tiểu Long mỉm cười:

- Mà làm gì mà nôn nóng thế. Giờ này thằng nhãi đó chưa xuất hiện đâu.

Hiện nhốt hai bàn tay vào túi quần để chúng không cựa quậy lung tung, thấy đầu nguội đi một chút:

- Mà định nói gì với tao thế?

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, mặt nghiêm nghị:

- Mà phải hứa với tao. Thứ nhất, chuyện này chỉ có tao và mày biết thôi. Mày đừng có nói với ai.

- Sao vậy? – Hiện ngạc nhiên, hoàn toàn không nghĩ một chuyện bình thường như thế này lại có thể biến thành nghiêm trọng.

Tiểu Long quên mất thằng Hiện cũng có một cái miệng. Cái miệng đó lúc này đang làm nó lúng túng. Tiểu Long cố xoay chuyển ý nghĩ, trấn nhấn tít. Nó không thể nói huych toẹt là Quý ròm mắc cỡ. Quý ròm sợ bọn trẻ xóm Dưới nghĩ lung tung về nó.

Tiểu Long cố tưởng tượng nó là Quý ròm. Nếu là thằng ròm thì nó sẽ phịa ra lý do gì nhỉ? Tiểu Long đập tay lên trán, hy vọng sẽ làm văng ra vài ý tưởng. À, có rồi!

- Tại sao ấy hả? – Tiểu Long khụt khịt mũi – Tại vì tui tao không muốn thằng nhãi đó bị bạn bè tẩy chay. Nếu biết hành vi mờ ám của thằng này, tụi bạn chắc chắn sẽ không thèm chơi với nó...

Tiểu Long đóng vai Quý ròm, vừa ba hoa chích chòe vừa nhìn lom lom vào mặt thằng Hiện, thăm dò phản ứng. Thấy thằng này chớp mắt lia lịa, có vẻ hơi xiêu xiêu, Tiểu Long rần tới:

- Nó sẽ bị chế nhạo, bị bỏ rơi. Rồi một ngày nào đó, nó sẽ buồn tình bỏ làng ra đi. Nó sẽ bỏ học để đi bán vé số sống qua ngày. Nó sẽ đi lượm bao ni-lông, đi ăn xin, đi...

Tiểu Long thao thao, ngạc nhiên hết sức về mình. Lần đầu tiên nó nhận ra làm Quý ròm cũng không khó lắm. Ăn thua là phịa cho được câu đầu, sau đó câu này tự động lôi câu khác, cứ thế mà tuôn ra như súng liên thanh khạc đạn.

Thằng Hiện đã bị tràng đạn cuối cùng của Tiểu Long bắn gục. Trái tim cứng rắn của nó thủng một lỗ to tướng và mềm đi từng phút một.

- Được rồi. – Hiện liếm môi, cả quyết – Tao sẽ không nói với ai.

Tiểu Long gật gù:

- Thứ hai là mày phải làm ra vẻ tình cờ bắt gặp Quý ròm bị tấn công. Mày không được để cho thằng ròm biết tao đã kể chuyện này với mày.

Lần này không để thằng Hiện kịp hỏi “sao vậy?”, Tiểu Long nói luôn:

- Thằng Quý muốn tự nó đối phó. Tính nó xưa nay vậy, nó không muốn chuyện riêng của nó làm liên lụy đến ai.

Trong khi Tiểu Long làm Quý ròm thì thằng Hiện làm Tiểu Long. Nó đưa tay quẹt mũi lia lịa, động tác không thể nhầm của thằng mập mỗi khi bối rối hay xúc động:

- Thằng Quý rất ghê hén mày?

- Còn phải nói! – Tiểu Long khoái chí – Vì vậy mà lát nữa mày cố làm sao tóm cho được thủ phạm...

- Mày khỏi lo! Nó sẽ không thoát khỏi tay tao đâu!

Hiện hằm hằm cắt ngang lời bạn. Bụng nó đột ngột giận sôi.

Trái tim con nhà Hiện mau lành ghê. Tim nó hết thủng và đầu nó lại nóng phùng phùng. Nó quên phát hình ảnh thẩm thương của thằng nhãi bắn ná thun mà Tiểu Long vừa vẽ ra, lại co giò chạy:

- Tao đi nhé.

Tiểu Long đưa đôi mắt hài lòng nhìn theo thằng Hiện một lát rồi lững thững quay lại chân đồi Cát Cỏ.

Tiểu Long chưa bao giờ là một con người khó hiểu. Nhưng bữa nay nó cười bí hiểm không biết bao nhiêu là lần, khi hết thằng Đế Lửa đến thằng Lượm, rồi đến những đứa khác ở bãi thả tò mò hỏi nó:

- Thằng Hiện chạy đi đâu mà quýnh quáng vậy mày?

Bữa đó, Tiểu Long rất muốn rình xem cảnh thằng Hiện rình bắt thủ phạm nhưng sợ Quý ròm phát hiện, nó đành bấm bụng ở chơi với tụi Đế Lửa đến chạng vạng mới cùng thằng Lượm đánh bò về.

Lúc dứt đầu vô cớ, nó đã thấy Quý ròm ngồi trước hiên ngó ra:

- Về sớm vậy mày?

Tiểu Long vờ hỏi, nhưng hỏi xong nó lại ước giá nó đừng hỏi. Vì Quý ròm trả lời nó bằng bộ mặt lạnh ngắt như thể thằng ròm vừa dứt đầu vô ngăn đá trước đó một phút.

Cho đến bữa cơm, Quý ròm cũng không buồn liếc thằng mập lấy một cái. Nó vẫn trò chuyện vui vẻ với vợ chồng chú Năm, với Tắc Kè Bông, với thằng Lượm. Nhưng với Tiểu Long thì nó không hề hể môi. Có vẻ như trong mắt Quý ròm lúc này, Tiểu Long không khác gì một tượng gỗ, tẻ hơn nữa, giống một cái ghế thừa ra trong bàn ăn.

Tiểu Long buồn lắm. Cũng may là không ai nhận thấy sự khác thường đó, trừ nó. Tiểu Long vừa buồn vừa lo. Cho đến lúc này nó vẫn chưa biết thằng Hiện có tò mò được thủ phạm hay không nhưng nó mơ hồ đoán

ra hành động bí mật của nó đã bị Quý ròm phát hiện. Chốc chốc Tiểu Long lại liếc Quý ròm, mắt tối lại khi nghĩ chắc thằng ròm đang giận nó ghê lắm.

Tới giờ đi ngủ, Tiểu long ngượng ngập leo lên ván, hai chân đập đập phúi phúi cả buổi vẫn chưa chập ngã lưng xuống cạnh Quý ròm.

- Chân mày bị làm sao thế? – Quý ròm ngứa mắt quá, lên tiếng hỏi – Chỗ thằng Mận bắn mày vẫn còn đau à?

- Thằng Mận là thằng nào? – Thấy Quý ròm chịu bắt chuyện, Tiểu Long mừng rỡ quay lại.

Quý ròm nhếch mép:

- Là cái thằng bắn ná thun mà mày nhờ thằng Hiện rình bắt giùm tao ấy.

Một cái gì đó lạnh lẽo như một tảng nước đá trường qua bao tử Tiểu Long ngay sau câu nói tỉnh rụi của Quý ròm.

- Mày... mày... - Tiểu Long ú ớ, vất vả lắm hai tiếng “mày, mày” mới trườn ra được khỏi đôi môi đang mím chặt của nó.

Quý ròm nheo mắt:

- Tao biết tổng hết rồi. Trình độ cỡ như mày và thằng Hiện làm sao che mắt tao được.

Thấy Tiểu Long vẫn ngồi thừ ra như người chết rồi, Quý ròm cười khi khi:

- Nằm xuống ngủ đi! Tao không giận mày đâu.

Tiểu Long không ngờ Quý ròm bỏ qua cho nó dễ dàng như vậy. Nó thở hắt ra, sung sướng ngả đầu lên gối:

- Mày không giận tao thật hả?

- Thật, nếu như chuyện này chỉ có một mình thằng Hiện biết.

- Dĩ nhiên rồi. – Tiểu Long mau mắn đáp – Tao chỉ kể với một mình nó thôi. Còn cẩn thận dặn nó không được nói lại với ai.

- Mày cẩn thận như thế làm sao tao giận mày được.

Tiểu Long không rõ thằng ròm nói thật hay nói đùa, nhưng vẫn hỏi:

- Thế sao từ chiều đến giờ mày không thềm nói chuyện với tao?

- À, thật ra thì tao vẫn giận mày. – Quý ròm tủm tỉm – Nhưng giận chút xíu thôi.

Tiểu Long bĩu môi:

- Giận chút xíu mà làm thấy ghê!

- Bây giờ muốn tao hết giận hẳn, mày giúp tao một chuyện. – Giọng Quý ròm đột nhiên tỉnh quái.

Tiểu Long xoay qua đối diện với bạn:

- Chuyện gì vậy?

- Sáng mai mày kiếm cho tao lọ keo rồi phụ với tao dán cái này.

- Cái này là cái gì?

- Cái gì thì sáng mai mày sẽ biết.

Sáng hôm sau trời mưa lất phất nhưng Tiểu Long vẫn đội nón đạp xe lên chợ Ngã Ba. Khi nó mua lọ keo chạy về, đã thấy Quý ròm ngồi đẳng ban hí hoáy sắp xếp lại những gân lá trên một tờ giấy thấm. Ở bên cạnh, thằng Tắc Kè Bông đang tròn mắt nghiêng ngó.

Hóa ra “cái gì” mà thằng ròm nói là một chiếc lá xương khô! Tiểu Long đặt lọ keo trước mặt bạn rồi kéo ghế ngồi xuống, tò mò nhìn chiếc lá:

- Ở đâu ra vậy?

- Thằng Thời cho tao.

- Xạo đi mày! – Tắc Kè Bông đứng cạnh ngựa miệng “xì” một tiếng – Con trai ai lại chơi trò này!

- Ai bảo mày con trai không chơi trò này? – Quý ròm quắc mắt nhìn Tắc Kè Bông, miệng nhợn ra, trông như muốn đớp cho thằng này một phát.

- Tao nè! – Tắc Kè Bông đập tay lên ngực – Cả thằng Lượm nữa! Hai đứa tao có bao giờ thêm chơi trò ép lá. Đây là trò con gái.

- Gái trai gì cũng chơi tuốt! – Tiểu Long bênh Quý ròm, đầu loay hoay cố nhớ trong lớp nó có đứa con trai nào chơi trò ép lá hay không nhưng nó chẳng nhớ ra một đứa nào như vậy.

- Mày nghe Tiểu Long nói gì chưa Tắc Kè Bông? – Quý ròm hả hê. Nó quay sang thằng mập, hứng chí hỏi – Mày là chúa chơi trò ép lá phải không Tiểu Long?

- Ờ... ờ...

- Trước nay mày từng ép hàng trăm chiếc lá như thế này rồi phải không?

Tiểu long bị Quý ròm thô bạo lôi kéo, đành tiếp tục “Ờ, ờ”, bụng thắc mắc: làm sao để ép được một chiếc lá khô toàn những gân lá như vậy nhỉ?

Tắc Kè Bông không biết Quý ròm đang chơi trò dóc tổ. Nó ngẩn tò te mất một lúc, rồi sượng sùng lảng sang chuyện khác:

- Chiếc lá của mày bị gì vậy?

- À. – Quý ròm tỉ mỉ bôi keo vào các gân lá, giọng cố làm ra vẻ thờ ơ – Hôm qua lúc từ nhà thằng Thời ra về, tao trượt chân té chỗ cầu Sắt...

Tắc Kè Bông chợt nhớ ra:

- Sáng nay mày không lên nhà thằng Thời à?

Quý ròm nhìn ra màn mưa ngoài trời, tặc lưỡi:

- Khi nào tạnh mưa thì tao đi..

Nhưng hôm đó trời mưa rả rích đến trưa, nhốt chặt Quý ròm trong nhà. Cứ chốc chốc Quý ròm lại chạy ra trước hiên nhìn ngang nhìn ngửa, sốt ruột thấy những đám mây xám như chì không ngừng vùn vù và đường như mỗi lúc một sà thấp xuống, tưởng như sắp chạm vào ngọn tre trước ngõ. Một lát, Quý ròm không nhìn thấy mây nữa. Có vẻ như mây đã tan ra trong bầu trời như những thỏi mực tan trong nước. Rồi gió khuấy lên, đến gần trưa thì bầu trời đã biến thành một cái chậu thủy tinh úp ngược. Đáy chậu đựng *****c, lơ mờ, trên đó nước trút xuống mù mịt, thành thoảng ngưng lại một chút để rồi tiếp tục trút xuống mạnh hơn.

- Mưa đầu mùa hả thím? – Quý ròm hỏi thím Năm Sang.

- Thím cũng chẳng biết cháu à. – Thím lo lắng nhìn ra sân – Mọi năm mưa đầu mùa đâu có lớn đến mức này.

Quý ròm không hỏi nữa. Nó lại cùng Tiểu Long ngồi cặm cụi gắn các gân lá lên tờ giấy thấm. Tiểu Long trét keo, Quý ròm lọ mọ dán. Cứ từng chút từng chút như vậy.

Từ lúc mưa bắt đầu nặng hạt, hai đứa nó chẳng thấy Tắc Kè Bông đâu. Tiểu Long đoán là Tắc Kè Bông chạy ra đằng sau phụ chú Năm Chiêu ôm mấy bao khoai khô dựng chỗ vách hè đem vào trong nhà.

Trời mưa buồn quá, Tiểu Long vừa bôi keo lên gân lá vừa tìm cách gợi chuyện:

- Chiếc lá đẹp quá hén mày?

- Ừ.

- Vậy mà bị gãy, uổng ghê!

- Ừ.

- Nhưng nếu khéo dán, nó vẫn đẹp như cũ.

Quý ròm lại “ừ”, mãi lúi húi xoay xoay chiếc gân lá trên tờ giấy thấm. Tiểu Long bắt đầu bực mình. Cái kiểu trả lời nhát một của Quý ròm làm nó phát chán. Nó nheo mắt:

- Chiếc lá này là của thằng Thời cho mày thật à?

- Ừ.

- Thằng Thời là em thằng Hiện hả?

- Ừ.

Lần này “ừ” xong, Quý ròm cảm thấy ngờ ngợ, cảm thấy có điều gì đó không ổn trong câu hỏi của Tiểu Long.. Nó khẽ nhú mày, kịp nhận ra nó vừa rơi vào bẫy của bạn nó.

- Tao đập mày nghe, mập!

Quý ròm quắc mắt nhìn Tiểu Long. Mắt nó long lên, miệng nó kêu “đập” nhưng Tiểu Long lại thấy hình như thằng ròm đang cố giấu một nụ cười bên lên. Chắc nó đang nhớ đến học trò nó! Tiểu Long nghĩ bụng nhưng lần này nó không dám trêu thằng ròm nữa. Nó lại cúi đầu hí hoáy trét keo lên gân lá.

9. Chương 09

Chương 9.

Đúng là Quý ròm đang nhớ nhỏ Hường.

Nó chẳng còn ở lại làng này mấy ngày. Trong khoảng thời gian ít ỏi còn lại, nó muốn ôn bài cho học trò nó thật nhiều. Nhưng xem ra hôm nay nó không thể xuống xóm Dưới được. Từ sáng đến giờ, nó ngồi dán lại chiếc lá mà người cứ nhấp nhồm như ngồi trên lò than.

Quý ròm chạy ra chạy vô mấy lần, thấy trời vẫn thế. Mưa lớn, lại gió nữa. Gió thổi vù vù, đến nổi những ngọn tre trước cổng cứ vẫy mình rắc rắc và oằn đi theo mọi hướng.

Quý ròm biết sáng nay anh em thằng Thời cũng đang ngóng nó. Nhưng nó kèm học cho anh em thằng Thời đã lâu, chương trình học nó đã ôn cho hai đứa này gần hết. Chỉ có nhỏ Hường là chưa học được bao nhiêu, chỉ mới mấy ngày. Vậy mà bây giờ trời lại mưa lớn ời là lớn.

Trời tầm tã thế này, chắc sáng nay nhỏ Hường không lên đồi lượm củi khô được. Quý ròm bản thân nghĩ. Nhưng nếu nó ra đi từ lúc tinh mơ rất có thể lúc này nó đang rét run ở đâu đó trên đồi cũng nên. Nó có biết tìm chỗ nấp không nhỉ? Quý ròm cảm thấy lo lắng, rồi nó tự trấn an bằng cách tự trả lời: Hồi sáng trời ầm ứt như thế chắc nhỏ Hường không dám ra khỏi nhà. Nếu nó định đi thì thế nào mẹ nó và anh nó cũng ngăn cản...

Quý ròm nghĩ lan man, lòng nặng trĩu. Nó lại nhìn ra ngoài trời, rầu rĩ thấy trời mưa mỗi lúc một to. Chẳng biết ông trời buồn chuyện gì mà ông trời khóc to quá làm nó muốn khóc theo. Trong một lúc, Quý ròm không hay tâm trí nó đang từ từ rời bỏ nó để lén lút lang thang xuống xóm Dưới. Chỉ đến khi Tiểu Long hét giật:

- Mày dán cái kiểu gì thế?

Quý ròm mới giật mình ngó xuống, tên tò khi thấy này giờ nó dán lộn tùng phèo.

- Ờ... ờ...

- Mày làm sao vậy hả ròm?

Tiểu Long hỏi khơi khơi nhưng Quý ròm vẫn đủ thông minh để đọc thấy sự chế nhạo trên bộ mặt làm ra vẻ ngô nghê của thằng này.

-Tao có làm sao đâu.

Quý ròm âm ừ đáp, cảm thấy đầu cổ nóng ran như vừa vớt ra từ một nồi nước sôi. Rồi như để cho qua phút cái đề tài khó nói này, nó lầu bàu lảng sang chuyện khác.

-Chùng nào trời mới ngớt mưa hả mày?

Tiểu Long không trả lời thẳng câu hỏi của bạn. Nó nói:

- Nhỏ Hường không ngóng mày đâu. Nó biết trời mưa như trút thế này, chẳng ai lại liều lĩnh mò ra khỏi nhà.

Quý ròm ngược nhìn bạn. Nhưng trái với sự chờ đợi của Tiểu Long, Quý ròm không nói “Tao đập mày nghe mập!”. Nó chỉ bắn khoăn:

- Thế tụi nhóc chặn bò dưới chân đồi Cát Cỏ thì sao? Cả thằng Lượm nữa?

- Tụi nó sẽ đánh bò về bây giờ.

Tiểu Long nói chắc như đinh đóng cột. Nhắc thấy vẻ nghi ngờ của Quý ròm, Tiểu Long tính nói thêm nhưng nó chưa kịp mở miệng, đã thấy thằng Lượm chìa ra bộ mặt tím tái chỗ cánh cửa bếp, rên rầm bằng đôi môi xám ngoét:

- Ui da, lạnh quá!

Quý ròm nhìn thằng nhóc, thương hại nói:

- Mày nấu nước sôi tắm đi Lượm. Coi chừng mày bệnh đó.

- Em tắm rồi. Em về nãy giờ mà. – Lượm đáp và bước hẳn lên nhà trên, bây giờ tụi Quý ròm mới nhìn thấy thằng nhóc quần thêm một chiếc mền quanh người.

Tiểu Long cau mày:

- Ở xóm Dưới mưa to lắm hả Lượm?

- To lắm. – Lượm ngồi xuống ghế - Bãi thả bị ngập hết rồi. Con lộ đất nối liền xóm Trên và xóm Dưới cũng ngập mất một đoạn gần chỗ nhà thằng Hiện.

Quý ròm giật thót:

- Thế dưới đó có nhà nào bị ngập không hở mày?

- Hiện giờ thì chưa. Nhưng nếu trời cứ tiếp tục mưa thế này thì hổng biết sao.

Lượm vừa đáp vừa kéo chiếc mền lên lau tóc khiến Tiểu Long nhăn hì:

-Làm gì xát tới xát lui nhìn thấy ghê quá vậy mày. Hổng lẽ mày không phân biệt được chiếc mền và chiếc khăn hả Lượm?

*

* _ *

Trời vẫn tiếp tục mưa suốt đêm. Nằm trong nhà, tụi Quý ròm lắng tai nghe gió ***g lộng rượt quanh trên ngọn tre. Rất nhiều gió. Quý ròm nghe gió hú từ nhiều hướng, chúng hăng hái chơi trò đuổi bắt nhau trong mưa và khi va mạnh vào nhau, mái tranh sau bếp lập tức tốc lên đập xuống rầm rầm như có ai đang khởi động một chiếc máy đập lúa khổng lồ.

Cả nhà gần như không ai ngủ. Tiểu Long và Quý ròm nằm một chốc rồi sốt ruột bật dậy, chạy xuống nhà sau phụ chú Năm Chiêu buộc các dây thừng quanh gốc cột. Dây thừng nối với kèo nhà, chú Năm Chiêu bảo gió mạnh như thế, nếu không chằng lại, mái nhà sẽ bị gió thổi bay mất.

Tắc Kè Bông và thằng Lượm cũng lằng xằng chạy lên chạy xuống, xê bao khoai qua bên trái, nhích bao lúa qua bên phải để tránh những chỗ dột.

Ở thành phố, Quý ròm chưa bao giờ trải qua cảnh này. Nó thấp thỏm nhìn thím Năm Sang, bồn chồn hỏi:

- Lũ về hả thím?

- Chắc vậy. – Thím Năm Sang thở dài – Mọi năm vẫn có lũ lụt nhưng thường vào khoảng tháng mười. Năm nay lũ lụt đến sớm, lại thêm giông bão...

Quý ròm khoe hiểu biết:

- Chắc do ảnh hưởng của hiện tượng El Nino, El Nina gì đó. Cũng có thể do nạn phá rừng tràn lan.

Bên ngoài, gió thổi réo trên ngọn tre, mưa cũng tạm thời ngớt hạt nhưng nước vẫn tiếp tục dâng cao.

Đến nửa đêm thì nước bắt đầu róc rách tràn vào nhà bếp. Mọi người bì bõm khuôn đồ đạc lên nhà trên, bao bị chiếu cói thúng mủng cả đòn kê không thiếu thứ gì, hì hà hì hục suốt đêm. Cả con bò ở chuồng sau cũng được thảng Lượm dắt vào nhà. Nó mọi ruột cây rơm, ôm vào mớ rơm khô để lót chỗ cho chú bò sưởi ấm. Bầy gà thường ngày lách chích kiếm mồi ở sau vườn, bây giờ cũng chen chúc đậu thành hàng co ro trên nóc tủ.

Quý ròm thì thầm với Lượm:

- Sống ở thôn quê khổ quá hén mày?

- Em quen rồi. – Lượm liếm môi – Hồi em còn nhỏ, vài năm mới có bão lụt một lần. Nhưng gần đây thì bão lụt liên miên. Năm nào cũng có. Có khi một năm lũ về hai, ba lần.

Sáng ra, trời vẫn tù mù. Mặt trời trốn biệt, cảnh vật mờ mờ như nhìn qua một tấm kính bẩn. Gió đã nhẹ đi nhưng những ngọn tre trước ngõ vẫn lúc lắc như các cô gái đứng rũ tóc sau mưa.

Bây giờ mọi người đều túm tụm ở nhà trên. Trong khi thím Năm Sang xoay xoay ba ông táo để đặt nôi cơm thì chú Năm Chiểu ngồi nhìn băng quơ ra cổng. Con đường lộ đất dẫn vào nhà lẩn cái sân phơi lúc này cũng biến mất trong nước, biến căn nhà của chú Năm Chiểu thành một cái gì đó tựa tựa như hòn đảo.

- Chắc tao phải xuống nhà thầy Giáo Hóa đón ông mày về. – Chú Năm nói với thằng Lượm – Xóm Dưới giờ này chắc nhà nào nhà nấy sắp ngập tới nóc rồi.

Lượm ngược nhìn ba nó:

- Dân xóm Dưới chắc lên đồi Cắt Cỏ hết rồi, ba.

Như để xác nhận suy đoán của Lượm, một chiếc xuồng lướt như bay vào con ngõ.

- Thầy Giáo Hóa đưa bác trai lên đồi rồi nghe, anh Năm.

Một người đàn ông nói vọng vào nhà. Ông đang ngồi trên xuồng, chung quanh chất ngổn ngang nôi niêu xoong chảo, các thứ bao gói đùm đê, tất cả trông chật chội đến mức Quý ròm có cảm tưởng khó khăn lắm ông mới nhét được người vào chiếc xuồng.

- Cảm ơn anh Bảy. – Chú Năm Chiểu đứng bật dậy, đóm lửa của điếu thuốc rê cháy lập bập trên môi – Tôi đang tính xuống dưới đón ba tôi đây.

- Anh Năm khỏi đón. Bác trai bảo bác trai ở trên đồi với gia đình thầy Giáo Hóa được rồi. Chờ vài hôm nước rút, bác trai về nhà.

Quý ròm bụng nơm nớp từ đêm hôm qua, bất chấp ngưỡng ngừng, ngoác miệng hỏi lớn:

- Chú ơi, chú thấy gia đình thằng Hiện lên đồi chưa chú?

- Thằng Hiện là con nhà ai hả cháu?

Quý ròm ấp úng:

- Dạ, thằng Hiện là... là anh nhỏ Hường. Nhà nó có hai anh em.

Người đàn ông có vẻ vội đi. Nhưng vẫn nán lại để cố nhớ ra thằng Hiện và nhỏ Hường là ai. Nhưng trông bộ mặt nhăn nhó đến khổ sở của ông, Quý ròm biết ông có đứng đó tới già cũng không thể nhớ ra được hai đứa đó.

May mà thằng Lượm nhanh miệng:

- Nhà chú Tư Lê đó, chú.

- À, nhà Tư Lê thì nói quách là nhà Tư Lê. Vợ Tư Lê và hai đứa con lên hết trên đồi rồi.

Nói xong, ông thở phà một cái, lật đặt quay mũi xuống.

Quý ròm sức nhớ tới anh em thằng Đế Lửa, tính hỏi tiếp nhưng chiếc xuống đã biến mất chỗ khúc quanh.

Quý ròm khều vai thằng Lượm, hỏi nhỏ:

- Mà biết chèo xuống không Lượm?

- Biết.

- Nhà mình có xuống không?

- Không.

Nhìn bộ mặt xịu xuống của Quý ròm, Lượm kéo tay ông anh:

- Ra sau vườn đi!

- Chi vậy? Lạnh thí mồ!

- Ra đốn chuối làm bè.

- Ăn cơm đã.

Bữa đó, Quý ròm và Lượm, lát sau có thêm Tiểu Long và Tắc Kè Bông, đóng được chiếc bè chuối khá rộng. Tối trưa thì tụi nó đã có thể cộ chiếc bè vô gốc khế.

Quý ròm lay lay chiếc bè:

- Chắc không đó Lượm?

- Tre cừ xuyên qua cả chục cây mà anh. – Lượm ưỡn ngực.

- Bè này chở bò được không?

- Em không biết. Nhưng chở heo chắc được.

Nhưng nhà thằng Lượm không nuôi heo, chỉ nuôi bò. Lượm không dám mạo hiểm dắt bò lên bè, sợ bò ngã què giò.

Buổi trưa, mưa lại trút dữ dội. Quý ròm có cảm giác ai đang đứng giữa lưng chừng trời, bẻ một thau nước to ơi là to, không ngừng tạt xuống một cách giận dữ.

Nước tràn vào nhà trên, dâng lên lấp mé mắt ván. Bấy giờ thì cả nhà rút hết lên bộ ván, cả ông táo cũng lên theo. Chỉ có con bò đứng dầm bốn chân trong nước.

Quý ròm đang ngồi nói chuyện với thằng Lượm, bỗng hét lên một tiếng thất thanh và lỉnh quỳnh bò tuốt vô bên trong, sát vách nhà, mặt cắt không còn chút máu.

Tiếng hét của thằng ròm khiến cả nhà nhảy dựng.

Thím Năm Sang hốt hoảng chồm về phía nó:

- Gì vậy cháu?

- R... rắ... ắ... n. – Quý ròm ú ớ.

Thím nhìn quanh:

- Rắn đâu?

Quý ròm run run chỉ tay xuống nước, môi giàn giụa:

- Ở chỗ này nè, thím. Khi nãy cháu thấy nó ngóc đầu lên, sát chỗ cháu ngồi. Nhìn ghê lắm.

- Trời, tưởng gì! – Thằng Lượm bấu môi “xì” một tiếng. Rắn nước mà cũng sợ.

- Rắn nước thì sao? – Quý ròm cãi, cảm thấy máu bắt đầu lưu thông trở lại trong người nó – Rắn nước cũng là rắn vậy.

- Rắn nước đâu có nọc độc. – Lượm nheo mắt – Nó cắn cũng hổng đau tí ti nào. Giống như kiến cắn vậy đó.

Tắc Kè Bông ngứa miệng, để thêm:

- Lúc buồn buồn hổng biết làm gì, tao với thằng Lượm đi bắt rắn nước về chơi hoài.

Chú Năm Chiểu đỡ lời cho Quý ròm:

- Anh Quý mày từ nhỏ đến lớn sống ở thành phố, có nhìn thấy rắn nước bao giờ đâu mà biết. Đâu phải như tụi bay.

Rồi chừng như thấy thằng ròm vẫn còn ngượng ngập vì sự hoảng sợ quá trớn của mình, chú lảng sang chuyện khác:

- Ăn xong, bắt đầu chuyển đồ đạc lên đường quốc lộ nghe Bông!

- Chuyển bằng bè hả ba? – Tắc Kè Bông ngập ngừng hỏi lại.

- Ủ. – Giọng chú Năm thoáng lo âu – Sáng giờ tạo tội ra ngõ thấy ghe xuồng chạy tới chạy lui lằng xằng muốn chóng mặt, chắc hổng có chiếc ghe nào ở không.

Thằng Lượm khịt mũi:

- Xuồng chú Bảy Đờm...

- Xuồng Bảy Đờm cũng bận tối mắt. Chú Bảy mày cũng chờ giùm đồ cho người ta thôi. Nhà mé dưới nguy ngập hơn nhà mình.

Nghe tới hai chữ “mé dưới”, Quý ròm quên phắt chuyện rắn rết. Nó vọt miệng chen ngang, bụng ông thầy bây giờ chỉ mong sớm hội ngộ với học trò:

- Sao mình không chạy lên đồi Cát Cỏ như người ta hả chú?

- Lên xóm Đầu Cầu gần hơn, cháu à.

Thím Năm Sang giải thích:

- Phía trên cầu Sắt cũng có một ngọn đồi. Những năm bão lụt, dân làng nhờ níu lấy hai ngọn đồi này mà thoát nạn đó, cháu.

Tắc Kè Bông nhú mày:

- Còn con bò làm sao hả ba?

- Chắc phải chờ ghe máy của đội cứu hộ trên huyện xuống. Chỉ mong mấy ông xuống sớm sớm, đừng trễ như mọi lần.

Chú nhìn băng qươ ra ngoài trời, bập bập mấy hơi thuốc, lẩm bẩm:

- Cũng may lần này nước lên chậm.

*

* _ *

Chuyến bè đầu tiên chỉ có Tắc Kè Bông và thằng Lượm. Quý ròm và Tiểu Long muốn đi theo chết được nhưng cuối cùng đành phải nhường chỗ cho mấy bao ngũ cốc, quần áo chiếu gối mừng mên và đàn gà.

Hai đứa lội nước ngang thất lưng, đẩy bè ra đến tận con lộ đất mới chịu dừng lại thềm thuồng nhìn Tắc Kè Bông và thằng Lượm chống sào đưa bè thẳng về hướng chợ Ngã Ba.

Chuyến thứ hai, Tiểu Long và Quý ròm mới được lên bè. Bắt chước Tắc Kè Bông và Lượm, hai đứa chẳng thèm mặc áo mưa, cứ để người ướt nhẹp leo lên bè. Quý ròm lấu tấu giành lấy cây sào từ tay thằng Lượm, mới chống vài cái, bè đã quay ngang khiến tụi bạn nó la chí chóc và Lượm quỳnh quít giạt cây sào lại.

Ghe xuồng và các loại bè tre, bè chuối liên tục ngược xuôi giữa xóm Trên và xóm Đầu Cầu. Quý ròm ngoái cổ nhìn quanh, thấy giống như đang bơi giữa biển. Nước mênh mông tứ bề, nhà cửa như lũ trẻ bị phạt đứng chôn chân trong nước. Phía xóm Dưới, cây cối chỉ còn nhìn thấy ngọn. Cũng may, trời mưa một lát chừng như hết nước, nhỏ hạt dần. Gió cũng bắt đầu nghỉ ngơi, dành sức cho buổi chiều.

Tắc Kè Bông gò lưng chống sào, lái bè tránh xa những chỗ nước xoáy, nói:

- Nước cuộn cuộn thế này chắc chắn phía trên là ống cống hoặc đất bị sạt lở.

Lượm bổ sung:

- Mùa lụt năm ngoái, ông Sáu Thơm lội ngang chỗ ống cống, bị nước cuốn mất tích luôn.

Tiếng máy nổ từ trên đường quốc lộ vọng xuống, chốc sau bọn trẻ nhìn thấy bốn, năm chiếc ca nô và vỏ lãi phóng tới vùn vụt, bắn nước thành những vệt dài. Tắc Kè Bông và Lượm cố kèm chiếc bè bị chòng chành khi đám ghe máy chạy ngang qua, mặt tươi rói:

- Đội cứu hộ đó.

Quả nhiên khi bọn Quý ròm chống bè gần tới chợ Ngã Ba, đã thấy chiếc vỏ lãi và hai chiếc ca nô lộn ngược trở lại.

Thằng Lượm reo lên khi thấy ba nó và con bò trong chiếc vỏ lãi. Nó kêu om sòm, nếu không ở trên bè chắc nó đã nhảy tưng tưng:

- Ba! Ba!

Nhưng chú Năm Chiêu không nhìn thấy chiếc bè. Tiếng máy Honda nổ điếc tai, hơn nữa lúc thằng Lượm hét ầm, chú đang cúi húi chỗ đất bờ.

- Chắc con bò nhà mày đánh bệt mấy bãi trong chiếc vỏ lãi rồi.

Quý ròm nói và đưa mắt nhìn những chiếc xe đẩy xe kéo đang tắt bật trên đường quốc lộ. Nhiều người mặc áo mưa thùm thụp, nước ngập tới đầu gối, vắn mím môi chuyển đồ đạc ra phía cầu Sắt.

Rất nhiều gia đình hai bên chợ Ngã Ba chưa vội chạy lụt. Họ ở vùng đất cao, mực nước năm nay không lên quá nhanh nên có lẽ họ nhường đội ghe máy cứu hộ cho cư dân ở khu vực thấp hơn. Chỉ những gia đình có xe tay mới hối hả thò đồ đạc đi trước.

Đã trải qua một ngày đêm sống chung với lũ lụt, bây giờ Quý ròm không còn ngạc nhiên khi bắt gặp cảnh người ta, heo, chó, gà cùng đứng chen nhau trên một bộ ván trong các ngôi nhà ở đuôi chợ, thối thối ngó ra.

Qua khổ cầu Sắt, lúc chiếc bè rẽ trái để lên đồi, Quý ròm trông thấy một gia đình năm người đang bì bõm dưới nước lội bộ về phía xóm nhà ngói, thằng nhóc nhỏ nhất chỉ mới mấy tháng tuổi ngồi khóc tí tỉ trong chiếc thau nhôm đang được mẹ nó đẩy đi.

Quý ròm chìa tay ra, sốt sắng:

- Dì đưa em bé lên đây, tụi cháu chờ giùm cho.

- Cảm ơn cháu. Cũng gần tới nơi rồi. – Người mẹ ngược lên, mỉm cười – Thằng cu này mà xa mẹ nó một phút là nó quậy tưng, tụi cháu chịu không nổi đâu.

Cả Quý ròm, Tiểu Long, Tắc Kè Bông và thằng Lượm đều nhướn cổ tìm nhà thằng Thời khi chiếc bè đi ngang qua xóm nhà ngói.

Quý ròm dáo dác:

- Nhà thằng Thời là nhà nào hả tụi mày?

Tiểu Long chỉ tay:

- Chắc là nhà đó.

- Không phải đâu, anh. Thằng Lượm lắc đầu – Nhà thằng Thời ở mé kia kia.

Tới phiên thằng Lượm chỉ tay. Và tới phiên Tắc Kè Bông phản đối:

- Bậy! Tao nghĩ nhà nó là nhà này.

Trong bọn, Quý ròm là đứa có đủ thẩm quyền nhất để xác nhận nhà nào trong ba căn nhà đó là nhà thằng Thời. Nhưng khi xóm nhà ngói chìm trong biển nước, Quý ròm bỗng thấy cảnh vật lạ lẫm đến mức nó có cảm giác nó chưa đặt chân đến đây bao giờ. Nghe tụi bạn cãi cọ, nó chỉ thở hắt ra, nói một câu huề trót:

- Lát lên đồi thế nào cũng gặp tụi nó.

Đi khỏi xóm nhà ngói một quãng là **ng ngọn đồi. Một ngôi nhà thờ cũ kỹ với những bức tường loang lổ và ổ vàng tọa lạc ngay trên đỉnh đồi. Những người tránh lũ đang ở trong đó, một phần lớn tràn ra ngoài sân, lều cắm giăng giăng như trại của người Mông Cổ. Nhân lúc tạnh mưa nhiều người tranh thủ thổi cơm chiều, khói um cả một góc đồi.

Bọn trẻ đang loay hoay cột bè vào gốc dương liễu chỗ sườn đồi, bỗng giạt mình nghe một tiếng reo lạnh lớt cất lên sau lưng:

- Ôi, anh Quý!

Cả bọn quay lại, tươi cười khi bắt gặp gương mặt mừng rỡ của nhỏ Gái.

Quý ròm toét miệng cười:

- Anh biết lên đây thế nào cũng gặp em mà. Anh Thời đâu?

Nhỏ Gái chỉ tay về phía nhà thờ:

- Anh Hai em đang ở trong đó với mẹ em.

Lúc bước chân vào bên trong nhà thờ, Quý ròm tưởng như bước vào một ngôi chợ chồm hổm. Người đông nghịt. Mỗi gia đình chiếm một khoảnh, lấy chiếc chiếu làm diện tích, người lớn con nít nằm ngồi la liệt.

Người lớn lo lắng thông báo tin tức cho nhau, con nít cỡ bảy, tám tuổi reo hò, cười đùa tíu tít vì được tha hồ nghịch nước, được ba mẹ dắt lên đồi “du ngoạn”, những đứa trẻ chưa bỏ bú khóc ran mò vú mẹ, biển ngôi nhà thờ thương ngày thiêng liêng yên tĩnh thành một chốn nhân gian bát nháo chưa từng thấy. Quý ròm đảo mắt ngó quanh, thấy các di phước thấp thoáng đâu đó, hiện ra rồi biến mất trong biển người.

- Lại đây, tụi con!

Tiếng chú Năm Chiểu cất lên từ góc nhà bên tay trái. Góc nhà này Tắc Kè Bông và thằng Lượm đã “xí chỗ” ngay từ chuyến tải đồ đầu tiên.

Chú Năm Chiểu ngồi xếp bằng trên manh chiếu cũ mèm, tay đang vắn thuốc rê.

- Con bò nhà mình đâu rồi ba? – Thằng Lượm hỏi.

- Cột đằng sau nhà thờ. Gà què cũng nhốt hết ngoài đó.

- Dì đâu?

- Lát dì lên theo xuống chú Bảy.

Tắc Kè Bông ngó xuống nền nhà:

- Sao ba không trải hai chiếc chiếu? Nhà mình sáu người, tụi lấy chỗ đâu mà nằm?

Chú Năm Chiểu mò tay vô túi áo kiểm hộp quẹt, nạt:

- Thằng này! Nằm chặt chặt cho ấm.

Chú thở ra:

- Đắt chặt người đông, mỗi người co lại một chút. Phải biết nghĩ tới người khác chứ con.

Quý ròm nhón chân ngó về phái “nhà” nhỏ Gái nhưng bị cả đồng đầu cổ che khuất tầm nhìn. Nó đang phân vân không biết có nên qua thăm anh em thằng Thời ngay bây giờ không, Tiểu Long đã ở đâu bên ngoài ào vô, la rân:

- Nước đang rút, chú Năm.

- Mô phật! – Chú Năm Chiểu chấp tay kêu lớn, quên mất đang ở trong nhà thờ.

Tiểu Long quệt mũi:

- Nhưng rút chậm lắm.

- Vậy trời cũng còn thương mình. Lũ lụt tháng mười, nước dâng cả tuần lễ chưa rút đó, cháu.

Một phút sau, bọn trẻ đã đứng túm tụm chỗ sườn đồi, ngó ra biển nước. Đúng là nước đang rút! Quý ròm reo thầm, mắt ngó chăm chăm mực nước cũ còn ẩm ướt trên thân cây dương liễu.

- Nước rút rồi. Đi chơi đi! – Quý ròm đột ngột đề nghị.

Thằng Lượm nhìn sững ông anh:

- Giờ này mà đi chơi? Đi đâu?

- Đi xuống đồi Cát Cỏ. – Quý ròm cố nặn một vẻ mặt nghiêm trang – Đi thăm ông mày, xem ông mày sống thế nào.

Lý lẽ của Quý ròm quá chính đáng. Nhưng thằng Tắc Kè Bông bỗng hừ mũi, dậm ngang:

- Chứ không phải đi xem em gái thằng Hiện sống thế nào hả?

Lần này, quý ròm biết khó mà chơi trò dóc tổ. Hồi trưa, lúc chủ Bảy Đổm tấp xuống vô trước ngõ, nó đã oang oang hỏi thăm tin tức anh em thằng Hiện, mọi cái lỗ tai đều nghe thấy.

- Ồ, thì thăm một lúc nhiều người. – Quý ròm gãi đầu, lỏn lổn – Thăm cả anh em thằng Dế Lửa nữa.

Quý ròm vừa nghĩ tới chú Bảy Đổm thì chiếc xuống của chú đã băng băng lướt tới. Trên ghe có cả thím Năm Sang đang ngồi giữa những bao bị chất đồng xung quanh.

Thím nhác thấy bọn trẻ, chưa kịp mở miệng, thằng Lượm đã bô bô:

- Dì ơi, tụi con đi xuống đồi Cát Cỏ thăm ông nha, dì.

Sợ thím Năm Sang không cho, nó nhanh nhẩu:

- Nước rút này giờ rồi.

Và nó mừng rơn khi nghe dì nó dặn:

- Cẩn thận nha, tụi con.

Dì nó nói vậy tức là dì nó đồng ý. Không những đồng ý, dì nó còn giao nhiệm vụ cho nó. Dì nó mở bao, lục lọi một hồi rồi gói vào tây nó một mớ mì gói và thịt hộp:

- Con đem cho ông.

Thằng Lượm giẫy nảy:

- Xưa nay ông đâu có ăn thịt hộp.

- Ông đói bụng thì ăn mì gói. Còn thịt hộp thấy ai đói thì chia cho người ta.

Tắc Kè Bông giành lấy mấy hộp thịt trên tay Lượm, cúi đầu sầm soi:

- Ở đâu mẹ có mấy thứ này vậy?

- Đội cứu hộ.

10. Chương 10

Chương 10.

Bọn trẻ chống bè đi một quãng đã thấy đội ghe máy cứu hộ từ xa phóng lại. Trên chiếc vỏ lãi những chiếc thùng các-tông vuông vức xếp thành từng chồng cao ngều thay cho người và gia súc. Bọn trẻ đoán đó là thùng đựng mì gói và thực phẩm đóng hộp. Trong toán ca nô cũng đã xuất hiện một chiếc cắm cờ chữ thập đỏ ngay trước mũi.

Thằng Lượm khoe kiến thức:

- Y tế đó.

Quý ròm chợt hỏi:

- Đoàn ghe cứu hộ này sớm muộn gì cũng chở đồ tiếp tế đến hai ngọn đồi đúng không, Lượm?

- Dĩ nhiên rồi. – Lượm gật đầu – Đó là nhiệm vụ của họ mà.

- Thế thím Năm Sang còn gửi mì gói và thịt hộp cho ông làm gì?

Lượm chép miệng:

- Ồ, tính di em xưa nay vậy. Lúc nào cũng cẩn thận.

Lượm vừa đáp vừa cong lưng cùng thằng Tắc Kè Bông chống sào tránh xa những chiếc ghe máy. Mỗi lần chiếc vỏ lãi hay chiếc ca nô lướt ngang qua là sóng duềnh lên, lan ra tới tận chỗ chiếc bè khiến cả bọn tưởng như sắp té nhào xuống nước tới nơi.

Mưa lúc này đã tạnh, nước rút dần nhưng đây đó vẫn còn những xoáy nước rất mạnh. Mặt trời vẫn còn bị nhốt sau tấm màn đùng **c nhưng cảnh vật tối dần cho biết chiều đã xuống. Ngồi xẹp trên bè, Quý ròm nhón nhác ngo quanh, tưởng đang lạc tới một hành tinh chết. Những ngôi nhà tốc mái, những thân cây xô lệch, những mái tranh rách nát và vô số gỗ mục trôi lênh bênh trên mặt nước gieo vào đầu nó một cảm giác hoang vắng rợn rợn.

Bè vượt cầu Sắt, hướng về phía chợ Ngã Ba. Lố nhố người trong các ngôi nhà hai bên chợ tựa cửa nhìn ra. Đây là những người chưa kịp lên đồi, bây giờ thấy nước xuống, quyết định bám nhà, không đi nữa.

Dọc đường xuống xóm Dưới, bọn trẻ vẫn thấy le lói ánh đèn trong những ngôi nhà chỉ còn một nửa nhô trên mặt nước và ánh lửa tuy ở xa vẫn sưởi ấm được Quý ròm khi giúp nó tìm thấy những mầm sống trong một hành tinh mà nó ngỡ rằng không còn thứ gì cháy lên được nữa.

Ngang qua con ngõ trước nhà, thằng Lượm hỏi:

- Ghé vô không?

- Vô làm gì. Có ai trong đó mà vô.

Tắc Kè Bông gạt ngang và như để bày tỏ quyết tâm, nó mím môi chống sào thúc bè đi thẳng trước ánh mắt tán thưởng âm thầm của Quý ròm.

Sau mấy tiếng đồng hồ thiếp ngủ, gió bắt đầu thức giấc, réo u u. Chiếc bè lúc này đã trôi dần về phía xóm Dưới, lướt đi giữa những ngọn cây đứng buồn tênh trong nước.

- Sắp tới đồi Cát Cỏ rồi. – Tiểu Long thấp thỏm nói, mắt đảo dác nhìn quanh.

- Hồng biết giờ này em gái thằng Hiện có đang nhớ ai không vậy ta?

Tắc Kè Bông lấu lỉnh nói, có vẻ muốn kéo chiếc bè quay trở lại với sự ồn ào náo loạn.

- Mà muốn xuống nước mò tôm hả Tắc Kè Bông?

Quý ròm trợn mắt hăm he, tiếc hùi hụi là cả bọn đang ở trên bè nên nó không thể co giò đạp cho thằng Tắc Kè Bông một cái.

Thằng Lượm cười hí hí:

- Em gái thằng Hiện có đang nhớ ai không thì em hổng biết nhưng em biết có người đang nhớ em gái thằng Hiện đến đứt ruột.

Quý ròm quay phắt về phía Lượm làm thằng nhóc hoảng hồn nghiêng người qua một bên, tay nín chặt cây sào.

Quý ròm hét lớn:

- Ê, trái mít.

Chưa đứa nào trong ba đứa còn lại nghe người ta mất ai đó bằng cái từ kỳ cục vừa văng ra khỏi miệng Quý ròm.

Lượm chỉ tay vô ngực mình, ngơ ngác:

- Anh nói em là...

- Đằng kia kìa!

Quý ròm chỉ tay về phía xa xa sau lưng Lượm.

Tắc Kè Bông ngoái cổ nhìn:

- Mít đâu mà mít! Đó là cây gòn.

Nó thành linh la lên:

-Í, có cái gì trên cây kìa.

Bây giờ thì cả bọn đều thấy trên ngọn cây gòn ở tít đằng xa có vật gì đó đen đen.

Thằng Lượm che tay lên trán, nhướn mắt dòm:

- Chắc là con heo nhà ai trôi vướng vào đó.

Quý ròm giục:

- Lại đó đi!

Chiếc bè vừa lướt đi một quãng, bọn trẻ bỗng giật bắn người khi nghe thấy tiếng kêu cứu lúc dứt lúc nổi vì bị gió đánh bật đi từng chập.

- Í, người ta!

Tắc Kè Bông và thằng Lượm la lên một tiếng rồi quỳnh quáng ề lưng chống, gần như đè hẳn thân người lên cây sào. Còn Quý ròm và Tiểu Long thì hấp tấp bắc tay lên miệng làm loa, gân cổ kêu lớn:

- Ráng chút đi!

- Tới rồi nè!

Bọn trẻ vô cùng sốt ruột khi chiếc bè không đi nhanh như ý muốn. Quý ròm và Tiểu Long nhấp nhúm trên chỗ ngồi, thúc Tắc Kè Bông và thằng Lượm chầm chặp:

- Lẹ lên! Lẹ lên!

Khoảng cách thu ngắn dần, lúc này cả bọn đã trông thấy rõ một dáng người đang ôm cứng ngọn cây.

Khi chiếc bè tấp sát vô, Quý ròm ngạc nhiên nhận ra gương mặt tròn hum húp và lấm tấm mụn của thằng Mận:

- Ủa, mày hả Mận?

Mặt thằng Mận lúc này chẳng khác gì một tờ giấy, trắng bệch và không chút thần sắc, cặp môi xám ngắt như gà cắt tiết, không ngừng giần giật. Chỉ có đôi mắt thằng Mận là có chút sinh khí. Đôi mắt đó ánh lên mừng rỡ khi chiếc bè từ từ tiến lại.

- Ô... tao đây...

Mận đáp, chờ chiếc bè tới gần để nhảy xuống.

Tiểu Long thì thâm vào tai Quý ròm:

- Thằng hỏm rày bắn mình đây hả?

Tắc Kè Bông và thằng Lượm dĩ nhiên không biết chuyện xảy ra giữa Quý ròm và thằng Mận.

- Anh Quý biết thằng này hả? – Lượm chừng hững hờ ông anh.

Quý ròm chưa kịp đáp, Mận đã thả người rơi xuống bè đánh “bộp”, nước văng tung tóe.

- May quá! – Thằng Mận ngồi bệt trên bè, ôm tay nhăn nhó – Tụi mày mà không tới kịp chắc tao buông tay rồi.

Tiểu Long quệt mũi:

- Mày làm sao mà kẹt trên ngọn cây thế?

- Con heo nhà tao bị nước cuốn, tao lật đặt cưỡi bè tre đuổi theo. – Mận xuyết xoa kể - Hổng ngờ gặp chỗ nước xoáy, heo chẳng bắt được mà chiếc bè cũng tiêu luôn. Chiếc bè trôi một đàng, tao trôi một nẻo. Cũng nhờ ông bà phù hộ tao mới chộp được ngọn cây gòn.

Mận nắn nắn cánh tay:

- Tao đu trên cây một tiếng đồng hồ rồi đó.

Quý ròm hỏi, cổ không nghĩ tới chiếc ná thun của thằng này:

- Không ai nhìn thấy mày sao?

- Khi nãy đội ghe cứu hộ chạy ngang, tao gào rát cả họng nhưng chẳng ai nghe thấy. Chắc tại tiếng máy nổ lớn quá.

- Gió nữa. – Tắc Kè Bông nhún vai – Tui tao ngồi trên bè mà có nghe thấy tiếng mày kêu đau. May mà thằng Quý nhìn thấy vật gì đen đen trên ngọn cây.

Bọn trẻ mải chuyện, không hay chiếc bè đang từ từ nghiêng qua một bên.

Tiểu Long là đứa đầu tiên phát hiện ra hiện tượng đó.

- Ối, bè chìm!

Bọn trẻ ngoảnh nhìn xuống, hoảng hốt thấy bè nghiêng hẳn. Chấn căng quỳnh quít, đứa nào đứa nấy hấp tấp dạt qua mé bên kia.

Chiếc bè lập tức nghiêng theo chiều ngược lại. Bọn trẻ lại luống cuống nhảy về chỗ cũ.

Tắc Kè Bông và thằng Lượm lúc này chẳng còn lo chống bè nữa. Tụi nó cầm ngang cây sào, nhảy tới nhảy lui như đang chơi trò nhảy dây.

“Bõm” một tiếng, Quý ròm không bám được thành bè, lặn tòm xuống nước.

Tiểu Long lật đặt lao xuống, vớt bạn lên.

Thằng Lượm thò tay kéo tay ông anh ròm:

- Ủa, anh Quý không biết bơi hả?

- Sao mày hỏi ngược vậy Lượm? – Quý ròm hai mắt nhắm tịt, miệng phun nước phì phì – Nếu biết bơi thì tao về nhà tao uống nước chứ nhảy xuống đây uống làm chi.

Khi Quý ròm rớt xuống nước, chiếc bè nhanh chóng lấy lại thăng bằng. Nhưng khi Tiểu Long lôi được Quý ròm lên, chiếc bè chòng chành một lát rồi lại nghiêng qua một bên như cũ.

Mận la lên:

- Chiếc bè này chỉ chở được bốn đứa thôi. Năm đứa là chìm.

Nói dứt câu, Mận lao vụt xuống nước.

Tiểu Long la hoảng:

- Mày làm gì thế, Mận?

Mận ngóc đầu lên, một tay bám vào thành bè:

- Tụi mày ngồi bè đi. Để tao bơi theo.

- Tao bơi cho. – Tiểu Long giành – Mày mới đu cây gòn cả tiếng, bơi gì nổi!

Mận chưa kịp cản, Tiểu Long đã nhảy tòm xuống nước.

Mận đành phải leo lên bè. Nó ngồi xếp bằng, tiếp tục xoa bóp hai cánh tay và nói với cái đầu Tiểu Long vừa ló lên dưới nước:

- Khi nào mày mỏi, tới phiên tao nha.

Tiểu Long làm Mận cảm động quá. Cảm động hơn nữa là nó sức nhớ thằng mập totó bụng này từng bị nó lấy ná thun bắn cho quắn đít.

- Ờ.. ờ... cho tao xin lỗi mày nha. – Mận ngượng ngập nói, có vẻ như nó phải vét hết can đảm mới thốt ra được lời xin lỗi thằng mập.

- Xin lỗi chuyện gì?

Tiểu Long ngẩn ngơ hỏi lại. Đang ngụp lặn dưới nước, câu nói của thằng Mận lại chẳng ăn nhập gì đến chung quanh nên Tiểu Long không hiểu.

- Chuyện này nè, mập.

Quý ròm tinh quái vọt miệng. Mận quay lại, mặt nóng ran khi thấy thằng ròm hai tay đang giơ ra theo kiểu bắn ná thun.

Mận cười méo xẹo, không biết tphải làm gì hay nói gì, bèn cúi nhìn cái đầu Tiểu Long dưới nước, giục:

- Mày mệt chưa? Lên đi, tao bơi thế cho.

*

* _ *

Bữa đó chỉ có một mình Quý ròm không bơi. Đơn giản vì nó không biết bơi.

Bổn đứa còn lại thay phiên nhau bơi theo bè. Khi Tắc Kè Bông hay thằng Lượm xuống nước thì thằng Mận chống sào. Cứ thế, bè trôi dần từng chút một.

Khi tụi nó tới nơi thì đôi Cát Cỏ đã lên đèn.

Lúc này trời đã nhá nhem. Nước rút dần nhưng một phần ba ngọn đồi vẫn còn chìm trong nước. Ánh lửa chạy dài từ mép nước lên tới đỉnh đồi. Gió thổi mạnh hơn và bọn trẻ bắt đầu thấy hơi lạnh cắn vào da thịt.

Từ xa Quý ròm đã nghe tiếng lao xao, giống như thứ âm thanh nó nghe thấy trong ngôi nhà thờ phía trên cầu Sắt. Lại gần, hình như có cả tiếng người rưng rức khóc. Trong một thoáng, đứa nào đứa nấy có cảm giác ruột gan đang bị ai xoắn lấy.

Bè sắp cập bờ, đã thấy ba chiếc xuồng phóng ra. Vừa phóng ngang qua chiếc bè, những chiếc xuồng đột ngột quay lại.

- Mấy đứa nào đó? – Tiếng một người hô lớn – Có thằng Mận trên bè không?

- Cháu nè. – Mận dùng sào ngoác miệng đáp, lúc này nó đang thay thằng Tắc Kè Bông điều khiển bè – Chú Bầy hử?

- Trời đất. – Người đàn ông ré lên mừng rỡ, lúc này bọn Quý ròm nhận ra tiếng chú Bầy Đỡm – Mày đi đâu giờ này mới về Mận? Mẹ mày tưởng mày bị nước cuốn, kêu tụi tao đi mò xác mày nè.

- Thằng ôn dịch! – Tiếng lâu bầu từ một chiếc xuồng bên cạnh.

Lại một tiếng khác hét vọng vào bờ:

Thằng Mận còn sống sờ sờ đây, thím Chín ơi. Thôi, đừng khóc nữa!

Thằng Mận đã thấy mẹ nó giữa đám người lơ nhố đang đứng trên sườn đồi nhìn ra. Mẹ nó cũng đã trông thấy nó.

Bà đưa tay áo lên quẹt nước mắt lẫn nước mũi rồi giận dữ chỉ tay vô thằng con:

- Thằng kia! Mày vô đây, tao đập mày nát đất!

- Mẹ.

Mận kêu lên, và nó cũng thành linh òa ra khóc, sức nhớ vừa rồi nó chỉ cách cái chết có một gang tay.

Một phút sau, Mận đã thấy nó đứng trên đồi, hai tay ôm choàng lấy mẹ nó, bối rối thấy mẹ nó khóc ồ ồ, còn lớn hơn khi nãy. Nó đập đập lên lưng mẹ, bắn khoăn không biết có nên kể cho mẹ nó nghe chuyện nó bị nước cuốn trôi, tình cờ bám được ngọn cây gòn và sau đó được tụi Quý ròm cứu về đây hay không.

Mận ngoái cổ nhìn quanh, đưa mắt tìm tụi bạn trong đám đông lúc này đang tản dần nhưng tụi Quý ròm đã không còn ở đó nữa.

Trước tiên là thăm ông.

Thằng Lượm dẫn đầu, vừa đi vừa hỏi thăm những người xung quanh chỗ tọa lạc của gia đình thầy Giáo Hóa.

- Ông đang ở trong... ngôi nhà ma. – Lượm quay lại nói rồi nhanh nhẹn luồn lách giữa đám cây cối, băng băng chạy lên đỉnh đồi.

Quý ròm và Tiểu Long bám theo Lượm, trong đầu hiện lên cảnh năm nào tụi nó thám hiểm ngọn đồi và phát hiện cuộc hẹn hò lén lút giữa anh Sơn và chị Cam trong ngôi nhà gạch cũ. Hồi đó anh Sơn ranh mãnh tạo ra những ngọn lửa màu từ các chất amôn nitrat, amôn clorua, natri pe-oxýt, bột nhôm và bột kẽm khiến dân xóm Dưới chết khiếp. Tiếng đồn bọn ma đốt đèn bày tiệc trên đồi vào mỗi tối thứ bảy nhanh chóng lan ra khắp làng.

Quý ròm vừa hồi tưởng chuyện vừa xẹt mắt khắp nơi để tìm kiếm anh em thằng Hiện nhưng chẳng thấy hai đứa này đâu hết.

- Ê, Tắc Kè Bông, Lượm!

Tiếng Đé Lửa kêu lên, từ xa nó và thằng Chút mừng rỡ chạy lại.

- Ủa, Quý ròm, Tiểu Long nữa! Tụi mày đi đâu đây?

- Tụi tao đi thăm ông. – Lượm đáp.

- Thăm tụi mày nữa. – Quý ròm lật đật bổ sung – Nhà mày có sao không Đé Lửa?

Mặt Đé Lửa sụp xuống:

- Con bò nhà tao bị nước cuốn mất tiêu rồi.

- Thôi, đừng buồn nữa. – Quý ròm vỗ vai bạn, an ủi – Mày không bị cuốn là tốt rồi.

Quý ròm nói đùa cho Đé Lửa vui, nhưng mặt thằng này vẫn buồn xo. Tự nhiên, Quý ròm thấy mình ăn nói vô duyên quá. Con bò đối với người dân quê chắc là cả một gia tài nên thằng Đé Lửa mặt mày mới ảm đạm đến thế. Thế mà mình bảo nó đừng buồn, nghe cứ nhẹ tênh!

Quý ròm chưa biết nói câu gì để thủ lĩnh xóm Dưới tươi lên, Đé Lửa đã reo ầm:

- A, nghe nói tụi mày cứu thằng Mận phải không?

Tiểu Long ngấn mặt ra:

- Ủa, sao mày biết?

Mắt Đế Lửa sáng trưng:

- Thằng Mận kể um, cả ngọn đồi này ai chẳng biết.

Đế Lửa hào hứng:

- Anh em thằng Hiện sốt ruột được gặp tụi mày lắm đó. Tụi nó muốn nghe tụi mày kể chuyện này.

Đế Lửa thông báo một cách hồn nhiên. Nhưng Quý ròm lại thấy mặt nó đang bắt đầu chuyển sang màu cà chua chín. Đã vậy, Tắc Kè Bông còn bô bô:

- Trong bọn tao cũng có đứa sốt ruột muốn gặp anh em thằng Hiện lắm.

Quý ròm nhìn Tắc Kè Bông, thấy mặt mày thằng này bữa nay trông khó ưa kinh khủng. Nếu không có thằng Đế Lửa ở đó, Quý ròm tin rằng nó sẽ không tiếc gì mà không tặng Tắc Kè Bông một nắm đấm.

- Anh em thằng Hiện đang ở đâu vậy, mày?

Tiểu Long khịt mũi hỏi, cố lái câu chuyện ra xa chiếc mồi lửa thằng Tắc Kè Bông vừa châm.

Thằng Chút láu táu chỉ tay lên đỉnh đồi, giành trả lời thay anh:

- Nhà chú Tư Lê ở trên kia. Trong căn nhà gạch đó.

Nó nhiệt tình:

- Để em dẫn tụi anh đi.

Nói xong, không cần biết các ông anh đồng ý hay không, thằng nhóc phăm phăm đi trước, còn ra oai:

- Đi theo em nè.

Ông Tiểu Long đón bọn trẻ bằng lời trách yêu:

- Tụi cháu đi đâu mà tối mịt thế này?

Sau lần chìm bè, Lượm chỉ giữ được một hộp thịt và một gói mì ướt nhẹp. Nó ngượng nghịu chia ra:

- Dì kêu đem cái này cho ông.

- Dì mày thật lắm chuyện. Những thứ này ghe máy mới chở tới, còn để ở góc nhà kia kia.

Quý ròm cụng đầu vô đầu thằng Chút:

- Thằng Hiện đâu?

- Ở đằng này.

Hai đứa len lỏi qua những chiếc chiếu chật ních người, vòng ra phía sau căn nhà.

-Anh Quý!

-Nhỏ Hường đang ngồi sắp xếp chồng bát đĩa dưới một ái hiên nhô ra sau hè, đứng bật dậy reo lớn khi thấy thấy nó lò dò đi tới.

Có một cái gì đó như niềm vui xen lẫn xúc động nẩy mầm trong lòng Quý ròm. Nó nhìn vào đôi mắt long lanh của cô học trò, giọng nghèn nghẹt như bị ai bóp mũi:

- Cả nhà bình yên hết hả em?

- Dạ. – Nhỏ Hường mừng rỡ nắm tay thầy nó – Ba em cũng kịp về tối hôm qua...

Chợt nhận ra cử chỉ đột ngột của mình, nhỏ Hường vội buông tay Quý ròm, lỏn lổn hỏi:

- Mấy hôm nay anh ở đâu?

- Vẫn ở nhà. Hồi trưa mới dọn lên ngọn đồi trên cầu Sắt. – Quý ròm lúng túng đáp, tim đập thình thịch vì cái nắm tay vừa rồi.

Quý ròm nhìn căn lều che tạm dưới mái hiên, lấp liếm hỏi:

- Em lên đây từ hồi nào?
- Chiều hôm qua.
- Ba mẹ em đâu? Anh Hiện nữa?

Nhỏ Hường chỉ tay xuống sườn đồi:

- Ở dưới kia. Mẹ em thổi cơm. Còn ba em và anh Hiện đang trông mấy con bò.

Quý ròm nhìn quanh, không thấy thằng Chút bên cạnh, liền chép miệng nói:

- Không giúp em ôn tập được nữa, anh ấy nấy lắm.

Quý ròm áy náy thật. Nó đã soạn sẵn kế hoạch, ngày nào dạy hai bài, ngày nào dạy ba bài, cốt làm sao cho học trò nó học được thật nhiều trước khi nó về lại thành phố. Thế nhưng cơn lụt bất ngờ đã làm kế hoạch của nó bị hỏng bét bè be.

Quý ròm không chỉ áy náy. Nó thấy buồn buồn. Chỉ mới hai hôm không gặp học trò mà nó đã thấy nhớ. Ông thầy nhớ học trò nhưng không dám nói với học trò là mình nhớ. Ông thầy chỉ khai là “áy nấy”.

Học trò khác ông thầy. Có lẽ do học trò hồn nhiên hơn. Học trò nhìn vào mắt ông thầy, nói tỉnh bơ:

- Mấy ngày nay em nhớ anh ghê!

Tai Quý ròm đột ngột ù đi. Trong một lúc nó không biết nó có nghe nhầm hay không. Nó nhìn lên nhánh cây trên đầu, vờ như chưa nghe thấy gì, hy vọng nhỏ Hường sẽ lặp lại câu đó lần nữa.

Nhỏ Hường lại nói, nhưng lần này câu nói của nó chẳng ăn nhập gì đến mong đợi của Quý ròm:

- Đợi anh Hiện về, anh kể lại chuyện cứu thằng Mẫn cho tụi em nghe hén?
- Có gì đâu mà kể. – Quý ròm thất vọng quá, nó đáp bằng giọng xuôi xị - Thằng Mẫn đu cây gòn, tụi anh tấp bè vô cho nó nhảy xuống. Vậy thôi.

Nhỏ Hường không nhận ra giọng điệu giận dỗi của thầy nóm, vui vẻ hỏi:

- Anh là người phát hiện ra thằng Mẫn đu trên cây phải không?
- Ờ.
- Lúc đó anh chưa biết nó là thằng Mẫn phải không?
- Ờ. – Quý ròm lại gọn lỏn.
- Nếu biết nó là thằng Mẫn thì anh có cứu nó không?
- Cứu chứ sao không! – Quý ròm ngạc nhiên nhìn sững nhỏ Hường – Sao em lại hỏi vậy?
- Em hỏi đùa thôi. – Nhỏ Hường cười khúc khích – Tại thằng đó nó hay rình bắn anh mà.

Quý ròm có cảm giác một phát đạn vừa sượt qua tai, y như thằng Mẫn đang rình bắn nó, lần này bằng súng tiểu liên chính hiệu.

- Sao em biết chuyện này? – Nó hoang mang hỏi, gáy nóng ran.
- Anh Hiện kể em nghe.

Quý tha ma bắt cái thằng Hiện phỉ bò này đi! Quý ròm rửa thắm. Nó bối rối đến mức cảm thấy hai bàn tay tự nhiên thừa ra. Nó gỡ đầu, rồi gỡ cổ, vẫn thấy ngượng ngập, liền đưa tay xuống vò vạt áo, càng thấy vô duyên, rốt cuộc nó quyết định giấu hai bàn tay vô túi quần.

Nhỏ Hường chớp mắt nói, không nhìn thấy vẻ lóng ngóng của thầy nó.

- Em cũng ghét thằng Mẫn. Nhưng nếu nó gặp nạn em cũng cứu nó.
- Dĩ nhiên rồi.

Quý ròm gật đầu, bụng thấp thỏm: không biết thằng Hiện có kể cho em gái nó nghe tại sao thằng Mận rình bắt mình không nhỉ?

Nhỏ Hường đột ngột nói băng quơ:

- Chừng nào nước rút hẳn, anh nhớ xuống nhà em chơi nha.
- Ủ, anh sẽ cố dạy em thêm vài bài.
- Lúc đó mọi thứ còn ngổn ngang mà anh. Em chưa học được đâu. Anh xuống, đem cuốn tập trả cho em là được rồi.

Trời đất, tưởng sao! Con nhỏ này rủ mình xuống chơi là để đòi cuốn tập hôm trước mình mượn nó để kẹp chiếc lá xương khô. Vậy mà nó kêu nó nhớ mình. Quý ròm muốn sụm xuống, như thể chỗ nó đứng bất thần bị lún. Nó nhìn học trò, tiểu nghỉu nói:

- Em yên tâm đi. Anh sẽ trả cuốn tập cho em mà.
- Anh trả cuốn tập để mai mốt em viết thư cho anh.
- Không được – Quý ròm giật mình – Cuốn tập đó bài vở nhiều lắm. Em không thể xé tập để viết thư được.
- Em đâu có xé tập. – Nhỏ Hường mỉm cười – Em cần cuốn tập vì hôm trước em ghi địa chỉ của anh trong đó mà.

Ra vậy! Quý ròm thở phào, mặt rạng ra từng phân vuông, trông nó như nhánh cây khô vừa nhúng vào trong nước. Như vậy nhỏ Hường không vô tình như nó tưởng. Nhỏ Hường vẫn là đứa học trò thông minh nhất, chăm chỉ nhất, ngoan ngoãn nhất và lễ phép nhất. Nhỏ Hường luôn nhớ đến thầy nó. Nhỏ Hường nôn nóng đòi lại cuốn tập chỉ vì...

Nhớ đến cuốn tập, mặt mày Quý ròm vừa giãn ra chợt rúm lại. Chết rồi, cuốn tập bây giờ ở đâu kìa? Quý ròm nghe rõ hai bàn tay nó đang run lên trong túi quần. Nó nhớ tối hôm qua, trước khi đi ngủ nó kẹp chiếc lá vừa dán keo vào lại trong cuốn tập rồi nhét tất cả dưới chiếc lư đồng trên đầu tủ. Nó sợ tụi Tắc Kè Bông nhìn thấy cuốn tập. Nhỏ Hường ghi tên mình trong đó, tụi bạn nó nhìn thấy thế nào cũng trêu nó tối mày tối mặt.

Nhưng rồi nửa đêm gió lên rồi nước tràn vào nhà, Quý ròm mãi lo phụ chú Năm Chiêu kiêng dọn đồ đạc, tiếp theo bao nhiêu chuyện xảy đến khiến nó quên bằng cuốn tập trên đầu tủ.

Mặt Quý ròm càng lúc càng xanh như tàu lá. Nó luống cuống nói với nhỏ Hường:

- Anh đi đặng này chút nha, Hường.
- Anh đi đâu vậy?
- Anh đi thăm ông của Tiểu Long.
- Lát anh quay lại không?
- Quay lại chứ.

Quý ròm vớ được thằng Lượm chỗ thầy Giáo Hóa:

- Hôm qua ai dọn bộ lư đồng trên đầu tủ hả Lượm?
- Thằng Tắc Kè Bông.
- Nó đâu?
- Nó ở đằng trước kìa.

Quý ròm lao ra trước nhà:

- Tắc Kè Bông.
- Gì hả mày?

- Hôm qua mày dọn bộ lư trên đầu tủ phải không?

- Ờ.

- Thế mày có thấy cuốn tập của thằng Thời trên đó không?

- Không.

- Xạo đi mày.

- Tao xạo mày làm gì. – Thằng Tắc Kè Bông tinh ranh cổ nén cười – Tao chỉ thấy cuốn tập của em gái thằng Hiện thôi.

Quý ròm như va phải gốc cây. Tự dưng nó thềm đưa tay lên cốc đầu mình quá sức. Đã biết cuốn tập ghi tên nhỏ Hường rành rành, vậy mà nó cứ quen miệng “thằng Thời, thằng Thời” hoài.

- Ờ, thì cuốn tập của nhỏ Hường. – Quý ròm thở ra – Mày có cất giùm tao không vậy?

- Mày muốn tìm cuốn tập đó hả?

- Ờ.

Giọng Tắc Kè Bông đột nhiên bí hiểm:

- Cuốn tập đó đang ở trên ngọn đồi này.

Quý ròm chưng hửng:

- Làm sao nó ở trên ngọn đồi này được.

- Thế mà nó vẫn ở được mới hay.

Tắc Kè Bông ngoắt Quý ròm:

- Mày đi theo tao.

Tắc Kè Bông dẫn Quý ròm xuôi xuống sườn đồi, lượn qua lách lại giữa vô số bóng người và cây cối, thẳng tới chỗ mé đồi hồi chiều tụi nó tập bè vô.

- Mày dẫn tao đi đâu đây? – Quý ròm không kèm được tò mò.

- Đi kiếm chú Bảy Đóm.

- Chi vậy?

Tắc Kè Bông vẫn lấp lửng:

- Đúng ra là kiếm chiếc xuồng của chú Bảy.

- Tao đập mày nghe, Tắc Kè Bông! – Quý ròm nghiêng răng ken két – Mày nói gì nói phứt ra cho rồi.

Tắc Kè Bông là thủ lĩnh xóm Trên. Trên đồi này nó chỉ ngán có Dế Lửa và Tiểu Long. Ồm nhom cỡ Quý ròm mà đòi đập, nó đâu có ớn. Nên nó tiếp tục vòng vo:

- Trên xuồng có một chiếc thùng sắt đựng dụng cụ. Chiếc thùng sắt này không bao giờ vô nước. Hồi tụi mình đi bè lên xóm nhà ngói, chú Bảy tấp vô hỏi mượn ba tao chiếc kèm, ba tao đang vội dắt bò lên vỏ lãi nên đưa luôn chiếc thùng sắt cho chú. Khi này tao hỏi thì nghe ba tao nói vậy.

Quý ròm sốt ruột nghe Tắc Kè Bông dửng dĩnh giải thích, hằm hằm nhủ bụng: bây giờ nếu có chiếc thùng sắt đó trên tay mình có nên xáng lên đầu thằng này một cái cho bõ tức không nhỉ?

Tắc Kè Bông liếc Quý ròm, biết thằng này đã muốn gây gỗ lắm rồi, bèn cười xòa:

- Ba tao không biết tao gói tập vở của tao và thằng Lượm, cả cuốn tập của nhỏ Hường, vào túi ni-lông rồi nhét trong thùng sắt, chung với đồng kèm búa cờ lê mở lết...

Vừa mừng vừa bực, Quý ròm thu hết sức đấm Tắc Kè Bông một cái:

- Cám ơn mày nghe, Tắc Kè Bông.

Tắc Kè Bông ôm vai, chưa kịp cự nự, mắt nó đã sáng lên:

- Ê, chiếc xuồng của chú Bảy kia.

*

* _ *

Quý ròm nhét tờ giấy thấm có chiếc lá xương khô vào cuốn tập của Tắc Kè Bông, rồi cầm cuốn tập của nhỏ Hường, hớn hở quay ngược lên đỉnh đồi.

- Mà cầm cuốn tập đi đâu vậy? – Tắc Kè Bông lột tót phía sau, tò mò hỏi.

- Trả cho nhỏ Hường.

- Trời, lúc nào trả chẳng được!

Quý ròm không đáp, cứ lẳng lặng rảo bước. Nó hình dung ra gương mặt sừng sốt của học trò nó khi thấy nó chìa cuốn tập ra. Chắc nhỏ Hường không nghĩ nó có thể đem theo cuốn tập xuống đồi Cắt Cỏ trong lúc mưa bão thế này để trả cho học trò. Thằng Tắc Kè Bông ngờ nghệch chẳng hiểu gì. Trả cuốn tập trong lúc này mới có ý nghĩa. Đợi mai một trời tạnh ráo mới lò dò cầm cuốn tập xuống nhà nó thì ai làm chẳng được. Quý ròm thầm đoán nhỏ Hường chắc sẽ cảm động lắm. Nhỏ Hường sẽ quên mất bên lên. Nhỏ Hường sẽ cầm lấy tay nó. Hệt như lúc nãy. Có thể lần này nhỏ Hường sẽ cầm lâu hơn, vì cảm động hơn. Học trò nó không biết ông thầy suýt đánh mất cuốn tập nếu không nhờ thằng Tắc Kè Bông gói lại nhét vô thùng sắt. Học trò nó cũng không biết cuốn tập của nó tình cờ trôi dạt tới đồi Cắt Cỏ theo xuồng chú Bảy Đờm. Cho nên đôi mắt học trò nó chắc sẽ rất long lanh...

Quý ròm vừa đi vừa mơ mộng, đá chân vào gốc cây té chúi nhủi mấy lần khiến Tắc Kè Bông đi phía sau cứ chốc chốc lại la lên:

- Bộ mà bị cận thị hả Quý?

Quý ròm như không nghe thấy Tắc Kè Bông, hoặc nghe mà không hiểu gì. Nó té xuống, phúi đầu gối vài cái rồi đứng lên, tâm trí tiếp tục bị trói chặt vào vô số hình ảnh đẹp đang lần lượt hiện ra trong đầu. Khi mình đưa cuốn tập cho nhỏ Hường, nó có sẽ lại nói “Mấy ngày nay em nhớ anh ghê!” không nhỉ? Chắc là nó sẽ không nói. Câu đó nó đã nói rồi. Nhỏ Hường sẽ không nói câu khác “Sắp tới em sẽ nhớ anh lắm đó!”. Ồ, chắc là nó sẽ nói vậy. Nó chẳng đòi chăm chăm cuốn tập có ghi địa chỉ của thầy nó là gì! Quý ròm phần khởi nghĩ, và lại đá chân vào bụi cây, té đánh “uỵch”.

Tới trước cửa ngôi nhà gạch, Quý ròm quay sang Tắc Kè Bông, gãi má:

- Mà vô chơi với ông và mấy đứa kia đi. Tao đi trả tập một mình được rồi.

Tắc Kè Bông tính trên Quý ròm một câu, nhưng nghĩ sao lại thôi. Nó chỉ nói, hiền khô:

- Mà đi đi.

Quý ròm hồi hộp vòng ra sau hè, mừng tượng tới vẻ mặt cảm động của nhỏ Hường khi nhìn thấy cuốn tập.

Nhưng nó chỉ gặp cái cằm lẹm và chiếc mũi hếch của thằng Hiện chỗ mái hiên.

- Mà đi đâu nãy giờ hở Quý? – Hiện mừng rỡ - Tao đi kiếm mà quá trời.

Quý ròm vung vẩy cuốn tập trên tay:

- Tao đi lấy cuốn tập trả cho em gái mà.

Hiện ngoái nhìn sau lưng:

- Nó ngủ rồi.

- Ngủ gì sớm vậy? – Quý ròm kêu lên hột hắng, giọng nó thẳng thốt đến mức có cảm tưởng đi ngủ sớm là một tội lỗi gì ghê gớm.

Thằng Hiện không nhìn thấy vẻ thất vọng trên mặt thằng ròm. Nó thần nhiên giải thích:

- Ồ, chắc nó mệt. Nó định thức đợi mày nhưng hôm nay nó phải phụ mẹ tao bao nhiêu là chuyện. Nó bỏ ăn tối luôn là biết nó mệt cỡ nào.

Hiện đã nói vậy, Quý ròm không nỡ kêu thằng anh đánh thức nhỏ em dậy. Nó nhón chân nhìn qua vai Hiện, thấy nhỏ Hường đang nằm co ro trên tấm vải bạt trải trên vạt cỏ kế gốc mít.

Quý ròm bất giác thấy lòng nao nao:

- Sao mày để em mày ngủ ngoài trời?

- Nó nằm đó rồi ngủ quên. Chừng nào trời mưa, tao kêu nó vô.

Quý ròm đột nhiên lúng túng. Nó là thầy giáo dạy kèm, nó không thể tỏ ra quan tâm đến học trò nó nhiều hơn anh của học trò nó được. Nó không muốn thằng Hiện nghĩ: Thằng Mận rình bắt mày là đúng!

Quý ròm buồn bã nhét cuốn tập vô tay thằng Hiện:

- Lát nhỏ Hường dậy, mày đưa cho nó giùm tao. Tao về.

Mặt Hiện ngớ ra:

- Mày không kể tao nghe chuyện tụi mày cứu thằng Mận à.

- Mày hỏi thằng Mận ấy.

Quý ròm buông thông một câu, nghe u uất như lốp xe bị xì, rồi quay lưng bỏ đi trước ánh mắt ngẩn ngơ của bạn.

À quên, nó không quay lưng ngay. Trước khi bỏ đi, Quý ròm còn liếc về chỗ nhỏ Hường lần nữa, băng khuâng thấy học trò nó lúc này giống hệt nàng công chúa trong truyện Công chúa ngủ trong rừng. Mụ tiên Ác không được nhà vua và hoàng hậu mời dự tiệc ra đời của công chúa đã nguyện cho công chúa sẽ vô tình đâm ngón tay vào chiếc thoi quay tơ lúc mười sáu tuổi rồi lăn ra chết. Nhưng phép màu của bà tiên Lành giúp cho công chúa không chết. Nàng chỉ chìm vào giấc ngủ dài, đợi ngày chàng hoàng tử đẹp trai đến đánh thức bằng một nụ hôn đậm thắm. Quý ròm không đủ can đảm nghĩ đến lúc hoàng tử phi ngựa đến. Nhưng nó thấy cảnh học trò nó nằm ngủ quên trên đồi còn xúc động hơn cả hình ảnh nàng công chúa ngủ trong rừng. Vì học trò nó không phải là công chúa. Học trò nó không có may mắn sinh ra chốn cao sang quyền quý. Học trò nó là con nhà nghèo, từng sống lang thang dọc đường gió bụi, phải bỏ học nửa chừng rồi theo mẹ bỏ làng ra đi, bây giờ lại lên đồi chạy lượ.

Chắc trong những ngày hai mẹ con vất vưởng trôi dạt, nhỏ Hường đã bao lần ngủ ngoài trời nên bây giờ nó nằm trên đồi lộng gió vẫn có thể ngủ say đến thế. Quý ròm tự nhiên thấy thương nhỏ Hường quá. Nó tự nhủ mai mốt nếu nhỏ Hường viết thư cho nó, nó sẽ sốt sắng hồi âm ngay. Nhỏ Hường cần sách vở gì, nó sẽ lập tức mua gửi ra. Rồi hè sang năm nó nhất định sẽ lại theo Tiểu Long về đây để giúp học trò nó ôn tập.

Lòng rưng rưng, nhưng Quý ròm đã hết buồn. Nó đã nghĩ ra cách giúp nhỏ Hường ngay cả khi nó không còn ở đây. Bây giờ nó không cần nhỏ Hường thức dậy để cảm kích khi thấy nó đem trả cuốn tập nữa. Bây giờ nó chỉ mong nhỏ Hường ngủ thật bình yên. Nàng công chúa ngủ quên trên đồi không cần chàng hoàng tử nào đánh thức. Lát trời mưa, thằng Hiện kêu nó dậy là được rồi.

Bữa đó suýt chút nữa Quý ròm đã trở thành thi sĩ, nếu khi vừa bước chân vào căn nhà gạch, nó không bị tiếng la oang oang của chú Năm Chiêu lôi nó trở về mặt đất. Chú Năm cũng thốt ra mấy tiếng “ngủ quên trên đồi” mà sao chẳng nghe thơ mộng chút nào hết:

- Trời đất, tụi bay ngủ quên trên đồi hết rồi hay sao mà giờ này còn chưa về hả Tắc Kè Bông? Tao mệt muốn chết mà mẹ mày còn bắt tao đi kiếm nè!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-47-ngu-quen-tren-doi>